

ကိုးဆယ့်နှစ်တက္က မိခင်ရသယုပုဒ်အကြောင်း

မေတ္တာရှင်

(ရွှေပြည်သာ)

အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စေမည့်ကျင့်စဉ်

စွန့်လွှတ်တဲ့သူတာ ဘယ်ခေဘာအခါမှ

အထွတ်အထိပ်သို့ မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ

ဝိတပည့်တို့ မှတ်ထားကြ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သက်သာမှုကို

သူတစ်ပါးအတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။

ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကိုလည်း သူတစ်ပါးတို့အတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။

ငါကတော့ အသီးတွေ ဝေနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီးလို စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့်မယ်။

(သီတဇုထကုဇာန် စာစဉ်ဉာဏ်သမာ)

ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ

ငြိခဲ့ရသူများအကြောင်း

မေတ္တာရင် (ရွှေပြည်သာ)

ကြည်ညိုခြင်းသုံးမျိုး

ကြည်ညိုခြင်းသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ကြည်ညိုခြင်း၊
 အတူနေများက ကြည်ညိုခြင်း၊ အဝေးနေပုဂ္ဂိုလ်များက ကြည်
 ညိုခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုးတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ကြည်ညို
 ဖို့သည် နံပါတ်တစ် အရေးအကြီး ဆုံးဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်
 ဆိုသော် “အရင်းလဲ၊ အဖျားထင်းဖြစ်” ဟူသော စကားအ
 တိုင်း မိမိကိုယ်မိမိ တကယ်ကြည်ညိုအောင်နေလျှင် အတူနေ
 များက ကြည်ညိုခြင်း၊ အဝေးနေများက ကြည်ညိုခြင်းတို့
 သည် အလိုလို ပါသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

(မေတ္တာရှင် - ရွှေပြည်သာ၊ ၈၁ - ၃၀)

မန္တလေးမြို့၊ မူလဆီးဘန်နီကျောင်းတိုက်၊ ပညာဗိမာန်သာသနာပြု
ကျောင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ သာသနာ့မူလိကာရာမ
ကျောင်းသစ်ကျောင်း၊ မန္တလေးမြို့၊ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက်များတွင်
ဓမ္မာစရိယတန်းအထိ ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ရဟန်းဝါ(၂)ဝါ(သက်တော် ၂၂)နှစ်မှစ၍ ဦးဇန(တောင်သာ)၊
အရှင်ဇန(မန္တလေး)၊ မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)ကလောင်အမည်
များဖြင့် မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံတွင် ဘာသာရေး ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊
ဝတ္ထုရှည်များကို ရေးသားခဲ့သည်။

“မျက်ရည်မကျခင်သိစေချင်” စာအုပ်မှစ၍ ယခုအထိ လုံးချင်း
စာအုပ်ပေါင်း (၂၀)အုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်သည်။

မဟာစည်ဝိပဿနာ၊ စွန်းလွန်းဝိပဿနာ၊ သဲအင်းဂူဝိပဿနာ၊ သစ္စဒီပ
ကဝိပဿနာ၊ ညောင်လွန်တောရ(ဘုံကျင်း)ဝိပဿနာ၊ အမြိုက်
ဝိပဿနာ၊ လယ်တီဝိပဿနာ၊ ပခုက္ကူသင်တန်းတရားများကို လေ့လာ
အားထုတ်ခဲ့သည်။

ယခုအခါ ပခုက္ကူသင်တန်းတရားကို အဓိကမူထား၍ ပြည်တွင်းပြည်ပ
ပြပွဲ လည်လည်သာသနာပြုလျက်ရှိသည်။ ။

ဆရာဘော်ဘုရင်အဝန(မေတ္တာရှင်-ရွှေပြည်သာ)

၁၃၂၆ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း(၁၅)ရက် အင်္ဂါနေ့တွင် မန္တလေးတိုင်း၊ အမရပူရမြို့၊ နန်းတော်ရာစံပြကွက်သစ်ရပ်ကွက်နေ ဦးထီ+ဒေါ် သိန်းရင် တို့မှ ဖွားမြင်သော ဒုတိယသားဖြစ်သည်။ ။

မန္တလေးမြို့၊ မူလဆီးဘန်နီကျောင်းတိုက်၊ ပညာဗိမာန်သာသနာပြုကျောင်းဆရာတော် ဦးပညာသာမိထံ၌ ၁၃၃၈ ခုနှစ်တွင် ခမည်းတော် မယ်တော်တို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဟဖြင့် သာမဏေဘဝသို့ ရောက်သည်။ ။

မန္တလေးမြို့၊ တောင်ပြင် မိုးတားကျောင်းတိုက်၊ ခဏ္ဍသိမ်၌ ၎င်းကျောင်းတိုက်အုပ်ဆရာတော် ဦးမေသီယကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြု၍ မန္တတိုင်း၊ ချမ်းအေးသာဇံမြို့နယ်၊ သီတာအေး(၉၀၂)ရပ်ကွက်မှ ဦးဝင်းမြင့်+ဒေါ် ထွေး၊ ဦးဝင်းမြ+ဒေါ် ခင်မူတို့၏ ပစ္စယာနဂ္ဂဖြင့် ၁၃၄၆ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း(၁၅)ရက်နေ့တွင် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ရောက်သည်။ ။

ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာ့ခိုင်ရသူများအကြောင်း

ဓမ္မတ္တရောင်(ရွှေပြည်သာ)

ဖြန့်ချိရေး

ရွှေပြည်သာစာပေ

၆/၁၀ ရပ်ကွက်၊ ချင်းတွင်းလမ်း

ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

☎ ၆၁၆၂၂၊ ၀၉ ၅၁၁ ၆၆၆၃

ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာ ငိုခဲ့ရသူများအကြောင်း

လွန်ခဲ့သော ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာက ဖုဿအမည်ရှိ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး လောကတွင် ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူ ခဲ့သည်။ ထိုဘုရားရှင်၏ ခမည်းတော်မှာ ကာသိတိုင်းကို အုပ်ချုပ်သော ဇယသေနမင်းကြီး ဖြစ်သည်။ မယ်တော်မှာ သီရိမာဖြစ်သည်။ ဖုဿဘုရားရှင်တွင် မအေတူဖအေကဲ့ ညီအစ်ကို မင်းသားသုံး ယောက် ရှိသည်။

သဒ္ဓါလွန်ကဲသော ဇယသေနမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်

မန္တလေးကျောင်းကွန်ပျူတာ

ကို သူတစ်ယောက်တည်း ပြုစုလုပ်ကျွေး လှူဒါန်းသည်။ တခြားမည်သူ့ကိုမှ ပြုစုလုပ်ကျွေး လှူဒါန်းခွင့်မပြု။ ဘုရားရှင် ကျောင်းတော်နှင့် နန်းတော်ကြား လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် အကာအရံများ အခိုင်အမာ ကာရံထားသည်ဟု ဆိုသည်။ အခြားသူများက သူ့ထက်အရင် ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ကို ဝင်ရောက်ပူဇော် လှူဒါန်းသွားမှာကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ညီနောင်မင်းသား သုံးယောက်သည် ဘုရားအမှူးရှိ သော သံဃာတော်များကို ခမည်းတော်နည်းတူ ပြုစုလုပ်ကျွေး လှူဒါန်းချင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ခမည်းတော်ထံ ခွင့်တောင်းရာ ခွင့်ပြုချက် မရပေ။ ကုသိုလ်ကို မရမက ပြုချင်နေသော မင်း သားများသည် ရိုးရိုးမရလျှင် ပရိယာယ်ဆင်ပြီး ရအောင်ယူ မည်ဟု ကြံဆကာ မြို့ရွာ ဇနပုဒ်တွင် သူတို့လူများကို သူပုန်များ အသွင် ထကြွသောင်းကျန်းကြဖို့ လျှို့ဝှက်စေခိုင်းလိုက်သည်။

သူပုန်များ ထကြွသောင်းကျန်းကြောင်း သတင်း ကြားသောအခါ ဇယသေနမင်းကြီးသည် မင်းသားသုံး ယောက်အား သွားရောက်နှိမ်နှင်းခိုင်းလိုက်၏။ မင်းသားများ သွားရောက် နှိမ်နှင်းပြီး အောင်မြင်မှုများရကာ ပြန်လာကြ သည်။ မင်းကြီးက လိုသောဆုကို တောင်းခိုင်းရာ မင်းသား

သုံးဦးလုံးက ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ပြုစု လုပ်ကျွေးခွင့်ကို တောင်းကြသည်။

မင်းကြီးက ခွင့်မပြုပေ။ တခြား လိုသောဆုကို ပြောင်းလဲ၍ တောင်းရန် အမိန့်ချ၏။ မင်းသားသုံးယောက် ကလည်း ပြတ်သား၏။ ဒါနပြုခွင့် ဆုမှတစ်ပါး တခြားမည် သည့်ဆုမှ မယူလိုဟူ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် တစ်ထစ် လျှော့လိုက်ပြီး အချိန်အကန့်အသတ်နှင့် တောင်းဖို့ အမိန့်ချ သည်။ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များကို ခုနနှစ် ပြုစု လုပ်ကျွေးခွင့် ပြုပါ။ မပြုနိုင်၊ ခြောက်နှစ်၊ မပြုနိုင်။ ငါးနှစ်၊ မပြုနိုင်။

ထိုမှ တစ်ထစ်ချ အလျှော့အတင်း လုပ်ရာမှ သုံးလ ကျမှ မင်းကြီးက ခွင့်ပြုသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းပေစွ။ လော ကရှိ ပုထုဇဉ်အများစုသည် ယူဖို့သာ ကြိုးစားနေကြ၏။ မင်းကြီးနှင့် သားသုံးယောက်ကား လှူဖို့ ကြိုးစားနေကြ၏။ တခြားလူသားအများစုသည် လောကကို မိမိအတွက် အသုံးချ ဖို့ ကြိုးစားနေကြ၏။ မင်းကြီးနှင့် သားသုံးယောက်ကား မိမိ ကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချနေကြ၏။

တခြားလူသား အများစုသည် အလောဘခေါ် “ပေးမှု”ကို မွေးစားသာလို့ သဘောထားပြီး လောဘခေါ်

“ယူမှု”ကို သားအရင်းလို သဘောထားကြ၏။ မင်းကြီးနှင့် သားသုံးယောက်ကား အလောဘခေါ် ပေးမှုကို သားအရင်းလို သဘောထားပြီး လောဘခေါ် ယူမှုကို မွေးစားသားလို သဘော ထားကြ၏။ တခြား လူသား များသည် ရယူခြင်း၌ မွေ့လျော် ကြ၏။ မင်းကြီးနှင့် သားသုံးယောက်ကား ပေးဆပ်မှု၌ မွေ့ လျော်ကြ၏။ မိုးနှင့် မြေပမာ ကွာခြားလွန်းလှ၏။

လူသားတို့ သားအရင်းလို သဘောထားပြီး မျက်နှာ သာ ပေးသော လောဘဓာတ်သည် သူ့ကို လက်ခံထားသည့် ထိုလူသားအား ဆိုးကျိုးသုံးမျိုး ပေး၏။ သက်ရှိသက်မဲ့ တစ်စုံတစ်ခုကို စွဲလမ်းတပ်မက်သော စိတ်နှင့် သေလျှင် ပြိတ္တာ ဘုံသို့ ရောက်ရသည်။ လောဘဓာတ်များ ထို့ထက် များလာ လျှင် ကမ္ဘာလောကကြီး အဝတ်ဘေး ဆိုက်ရသည်။

လောဘဓာတ်များ ထို့ထက်ပို၍ များလာဦးမည်ဆို လျှင် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် မီးလောင်၍ ပျက်စီး သွားရ သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓက လောဘဓာတ်သည် ဆောင်ထားရ မည့် တရားမဟုတ်၊ ပယ်သတ်ရမည့်တရားဟု သိစေရန်အတွက် သမုဒယသစ္စာထဲတွင် ထည့်သွင်း ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလောဘဓာတ်ကို ဒါနပြုခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်

သတ်ရ၏။ စုတင်ဆောက်တည်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်သတ်ရ၏။ အသုဘဘာဝနာ ရှုခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်သတ်ရ၏။ သေရခြင်းသဘောကို အဖန်ဖန် အမှတ်ရခြင်း မရဏာနုဿတိဘာဝနာကို ပွားများခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်သတ်ရ၏။ လေးမင်္ဂလေးဖိုလ်ရအောင် ဝိပဿနာတရားကို နာကြားရှုပွားခြင်းအားဖြင့်လည်း ပယ်သတ်ရ၏။

အလောဘဓာတ်ကို လက်ခံပြီး ဒါနပြုသူများသည် အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် လှူချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာကို ရ၏။ အမြင့်ဆုံးအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ ရ၏။ ဒါနကို နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိပေးပုံ သာဓက တစ်ခု ထုတ်ပြအံ့။ ဤသာဓကကို မလာစည် ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် “နိဗ္ဗာန်ဆိုင်ရာတရားတော်” စာအုပ် စာမျက်မှာ (၁၅-၁၆တွင်)ဟောကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။

အနာဂါမ်သည် ကာမတဏှာကို ပယ်သည်။

ဒါန သီလ စသော ကုသိုလ်များကို မပယ်။

သကဒါဂါမ်က ဆက်ပြီး ရှုနေရင် ဝိပဿ-နာဉာဏ် ရင့်သန်ပြည့်စုံတဲ့အခါမှာ အနာဂါမ် မင်္ဂလ်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုတယ်။ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကာမဘုံ၌ ဖြစ်စေနိုင်တဲ့ ကံဟောင်း

မေတ္တာရူပါ(ရွှေပြည်သာ)၊

တွေ ကုန်သွားတယ်။ ကာမဘုံ၌ ဖြစ်စေမယ့် ကံတွေ
 လည်း မဖြစ်တော့ ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကာမာ ဝစရ
 ကုသိုလ်ကံ မဖြစ်တော့ဘူးလားလို့ မေးစရာ ရှိတယ်။
 ဖြစ်တော့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကာမဘဝကို
 သာယာတပ်မက်တဲ့ ကာမတဏှာ မရှိတော့တဲ့
 အတွက် အဲဒီကာမကုသိုလ်ကံက ကာမဘဝကို မဖြစ်
 စေနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ကာမဘုံ၌ ဖြစ်စေ မည့်
 ကံသစ်လည်း မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ဆိုရတယ်။ ဒါဖြင့်
 အဲဒီကာမကုသိုလ်ကံက လုံးဝ အကျိုးမပေးတော့
 ဘူးလားလို့လည်း မေးစရာ ရှိလာပြန်တယ်။ မျက်
 မှောက် အကျိုးနဲ့ ပကတူပနိဿယသတ္တိဖြင့် အရ-
 ဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးများကိုတော့
 ပေးနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို ဥဂ္ဂါသူကြွယ်
 ဝတ္ထုဖြင့် သိရပါတယ်။

ဒါနကုသိုလ်က အရဟတ္တဖိုလ်ကို အကျိုးပေးပုံ

တစ်ခါက ဥဂ္ဂါသူကြွယ်ဟာ သံဃာတော်များနှင့်
 အတူ မြတ်စွာဘုရားကိုပင့်ပြီး မွန်မြတ်သော ဆွမ်းခဲ
 ဖွယ် ဘောဇဉ်စသည်တို့ကို ကပ်လှူပါတယ်။ ကပ်လှူ
 တဲ့ အခါမှာလည်း ‘မနာပဒါယီ၊ လာဘတေ မနာပံ’

မန္တလေးကျောင်းကွန်ပျူတာ

မြတ်နိုးဖွယ်ကို လှူရင် မြတ်နိုးဖွယ်ကို ရတယ်လို့ ဟောထားတဲ့-မြတ်စွာဘုရား စကားတော်အရ သူ မြတ်နိုးတဲ့ အကျိုးကို ရချင်လို့ လှူတဲ့အကြောင်း ကို လျှောက်ထားပါတယ်။

အဲဒီသူကြွယ်ဟာ ဒီလိုလှူတဲ့အခါက အနာ ဂါမ် ဖြစ်တဲ့အတွက် အရဟတ္တမဂ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျှော်လင့် ပြီး လှူတာပါပဲ။ နောက် ကာလသက်တမ်း ကုန်လို့ သူဟာ လူ့ဘဝက ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ သုဒ္ဓါ ဝါသဗြဟ္မာ့ဘုံမှာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဘုံက လာပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့တဲ့အခါ မြတ်စွာဘုရား က -

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဥဂ္ဂါ၊ သင်အလိုရှိတဲ့ မြတ်နိုး ဖွယ် အကျိုးကို ရပါရဲ့လား” လို့ မေးတော်မူတယ်။ “ရပါတယ်ဘုရား” လို့ ဥဂ္ဂါဗြဟ္မာက ဖြေကြား လျှောက်ထားတယ်။ အဲဒီမှာ သူမြတ်နိုးတဲ့ အရဟတ္တ ဖိုလ်ကို မျှော်လင့်ပြီး ဆွမ်းစသည်ကို လှူခဲ့လို့ သုဒ္ဓါဝါသဘုံမှာ ဖြစ်ပြီး၊ မကြာမီမှာပင် အရဟတ္တဖိုလ် ကိုရပြီး ရဟန္တာဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အနာ ဂါမ်မှာ ကာမကုသိုလ်ကံက ဥပနိဿယသတ္တိဖြင့် အရ

တတ္တဖိုလ်အကျိုးကို ပေးကြောင်း သိရပါတယ်။

(မဟာစည်ဆရာတော်၏ နိဗ္ဗာန်ဆိုင်ရာ တရားတော်-မှ)

အပါယ်ဆွဲချမည့် လောဘကို ဦးစာပေးပြီး နိဗ္ဗာန်ထိ ပို့မည့် အလောဘကို ဘေးဖယ်ထားခြင်းသည် မိုက်မဲတွေဝေ သော ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ လောက၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုန်ခြင်းသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ လှူဒါန်း၍ ကုန်ခြင်း၊ သုံးစွဲ၍ ကုန်ခြင်း၊ ရန်သူ မျိုး ငါးပါး ဖျက်ဆီးခံရ၍ ကုန်ခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ဤကုန်ခြင်း သုံးမျိုးတို့တွင် ဘုရားရှင်သည် လှူဒါန်းစွန့်ကြဲ၍ ကုန်ခြင်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

လှူဒါန်း၍ ကုန်ခြင်းသည် အနိမ့်ဆုံးအားဖြင့် လူ ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာအကျိုး၊ အမြင့်ဆုံးအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်း သာ အကျိုးအထိ ရနိုင်သောကြောင့်ပင်တည်း။ ဗုဒ္ဓသည် ဓမ္မပဒ၌ ဖော်ပြပါဒဿနပါသည့် ဂါထာတစ်ဂါထာကို ဟော ကြားတော်မူခဲ့၏။

မတ္တာသုခ ပရိစ္စာဂါ၊
ပဿေ စေ ဝိပုလံ သုခံ။
စဇေ မတ္တာ သုခံ မိရော၊
သမ္ပဿံ ဝိပုလံ သုခံ။

“အနည်းငယ်သော ချမ်းသာသုခ(လှူဖွယ်ဝတ္ထု)ကို စွန့်လျှင် ပြန်ပြောကျယ်ဝန်း များပြားစွာသော ချမ်းသာသုခကို ရ၏။ ထိုကဲ့သို့ သိသော ပညာရှိသည် အနည်းငယ်သော ချမ်းသာသုခ (လှူဖွယ်ဝတ္ထု)ကို ပေးစွန့်ရ၏”

ဤဒေသနာတော်ကို ဗုဒ္ဓသည် မိမိကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ် တစ်ခုကို ကြည့်ပြီး ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘုရား အလောင်းတော် နှစ်ဘဝတစ်ခုက သားတစ်ယောက် ရှိခဲ့၏။ ထိုသားသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အလောင်းဖြစ်၏။ ထိုသားကို ဝေးလံသော ဒေသတစ်ခုသို့ ပညာသင် လွှတ်လိုက်၏။ နှစ်အတော် ကြာသည်အထိ သားဖြစ်သူ ပြန်မလာသောအခါ ဘုရား အလောင်း ပုဏ္ဏားကြီးသည် ထိုတိုင်းပြည်သို့ လိုက်သွား၏။

စုံစမ်းကြည့်သောအခါ သားဖြစ်သူသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၏ အရိုး ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြီး တည်ထားသော စေတီလေး ကိုသာ တွေ့ရတော့၏။ ပုဏ္ဏား ကြီးသည် တောပန်းတောင် ပန်းများကို ရှာဖွေယူဆောင်ပြီး ထိုစေတီလေးကို ပူဇော်ကန် တော့ခဲ့၏။

ထိုတောပန်းတောင်ပန်းလေးများကို စေတီငယ်အား ပူဇော်ခဲ့သော ကုသိုလ်ကြောင့် ယခု ဘုရားရှင် ဖြစ်လာသော

အခါ ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝေသာလီပြည်သို့ အကြွတွင် လူတွေ့သာမက နတ် ဗြဟ္မာများကပါ ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ ပူဇော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ စာရေးသူသည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ထိ မန္တလေးမြို့ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့သည်။

ထိုလေးနှစ်အတွင်း စာရေးသူသည် ဝါဆိုသင်္ကန်း ကထိန်သင်္ကန်းတစ်စုံမှ မရခဲ့ပါ။ ထိုသို့ လေးနှစ်အတွင်း သင်္ကန်းတစ်စုံမှ မရခြင်းတွင် အကြောင်းသုံးချက် ရှိသည်။ တစ်ချက်မှာ ရိပ်သာနှင့် စာသင်တိုက်တို့၏ ကွာခြားချက်ပင်ဖြစ်၏။ ရိပ်သာသည် သူ့အလုပ်ကိုက လူအများနှင့် ဆက်ဆံရ၏။ ထို့ကြောင့် လူအများစုသည် ရိပ်သာသို့ လှူဖြစ်သည်သာ များ၏။ စာသင်တိုက်ကား ဆင်းရဲသော စာသင်သားများနှင့်သာ ဆက်ဆံရ၏။ လူအများနှင့် ဆက်ဆံစရာ အလုပ်မရှိ။ ထို့ကြောင့် သဒ္ဓါရှိရုံ တစ်ခုနှင့် စာသင်တိုက်များကို မလှူဖြစ်။ တွေးခေါ်မြော်မြင်သော ပညာပါရှိမှ စာသင်တိုက်များသို့ လှူဖြစ်သည်။

ပရိယတ္တိစာပေသည် ကန်ဘောင်နှင့် တူသည်။ ပဋိပတ္တိတရားအကျင့်သည် ကန်ထဲမှာ ရှိသော ရေနှင့် တူသည်။ ပဋိဝေဓ ဟူသော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်သည် ထိုရေမှာပေါက်

သော ကြာပန်းနှင့် တူသည်။ ကန်ရှိမှ ရေရှိနိုင်သလို စာသင် တိုက်များရှိမှ တရားကျင့်သော နည်းလမ်းများ တည်ရှိမည်။ ရေရှိမှ ကြာရှိသလို တရားကျင့်နည်းများရှိမှ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

ကန်ဘောင်၊ ရေ၊ ကြာသုံးမျိုးတွင် ကန်ဘောင်သည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်သကဲ့သို့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ၊ ပဋိဝေဓ သုံးမျိုးတွင် ပရိယတ္တိဟူသော စာသင်တိုက်များသည် သာသနာ တွင် မရှိမဖြစ် အရေးအကြီးဆုံးသော အရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် စာသင်တိုက်များ တိုးတက်ပြန့်ပွားအောင် မဖြစ်မနေ လှူဒါန်းသင့်သည်။ ဤအတွေးအခေါ်သည် သဒ္ဓါသာမက ပညာရှိသူတွင်သာ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် စာသင်တိုက်များကို လှူဖြစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ သဒ္ဓါသာမက ပညာပါ လိုသည်ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ လေးနှစ်အတွင်း သင်္ကန်းတစ်စုံမှ မရခြင်း ၏ ဒုတိယအကြောင်းမှာ မန္တလေးမြို့သည် ဘာသာရေး မြို့ တော် ဖြစ်သောကြောင့် ရဟန်းသံဃာများသည် အဆမတန် များပြားလွန်းသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း စာရေးသူ သည် သင်္ကန်းတစ်စုံမှ မရခြင်းဖြစ်သည်။ တတိယအကြောင်း မှာ စာရေးသူသည် အတိတ်ဘဝက ဒါနကုသိုလ်ကံ အလွန်

နည်းပါးခဲ့၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း လေးနှစ်အတွင်း သင်္ကန်း တစ်စုံမှ မရခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် လှိုင်မြို့နယ်၊ (၅)ရပ်ကွက်၊ ကြံခင်း စာသင်တိုက်သို့ စာချဘုန်းကြီးအဖြစ် ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုစာချဘုန်းကြီး ဖြစ်ချိန်ထိ သင်္ကန်းရှားပါးတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ရှင်အရိယအမည်ရှိ ကိုရင်တစ်ပါးက သင်္ကန်း လာရောက် အလှူခံရာ လှူစရာအပိုသင်္ကန်း မရှိသဖြင့် လေး လခွဲကျော်ကျော် စုထားသော စုဗူးကြီးကို ခွဲပြီး ရလာသော ငွေလေးရာငါးဆယ်ကျပ်ဖြင့် ရှန်သင်္ကန်းအကောင်းစား တစ်စုံ ဝယ်လှူခဲ့သည်။

ထိုသင်္ကန်းလှူပြီး နောက်ရက်မှစ၍ သင်္ကန်းများ ပေါများခဲ့သည်မှာ ယနေ့စာရေးနေချိန်ထိ ဖြစ်သည်။ စာရေး သူ ကျောင်းသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာသော စာချစာသင် သံဃာမှန်သမျှ သင်္ကန်းတစ်စုံနှင့် ငွေ-၅၀၀၀ လှူနေသည်မှာ နှစ်မနည်းတော့ပေ။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ၁၃၆၉ ခုနှစ်က စာရေးသူသည် မြိတ် မြို့၊ ကျောက်ဖြူတောင်ရွာ၊ သစ်ညီနောင် ဓမ္မရိပ်သာကျောင်း တွင် ဝါဆိုတရားပြခဲ့သည်။ ထိုနှစ်က မြိတ်မြို့ စာသင်တိုက် ၁၃- တိုက်မှ စာချစာသင် သံဃာတော် ၇၅၀-ပါးတို့အား သင်္ကန်း

အစုံ ၇၅၀ လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့သည်။ စာချဆရာတော်တစ်ပါးကို ဝတ္ထုငွေ ၁၀၀၀၀-စီလည်း လှူခဲ့သည်။ လှိုင်မြို့နယ်တွင် ရှိစဉ်က ကိုရင်အရိယအား လှူခဲ့သည်မှာ သင်္ကန်းတစ်စုံတည်း သာ။ ယခုပြန်လည်အကျိုးပေးသောအခါ သင်္ကန်းအစုံပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်လှူ သော်လည်း ကောင်းကျိုးကျတော့ အများကြီး ရသည်ဟူသော ဓမ္မပဒလာ ဗုဒ္ဓစကားတော်သည် သွေးထွက်အောင် မှန်ကန် ကြောင်း ထောက်ခံချက် ပေးချင်ပါသည်။

ဥစ္စာသည် ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ၊ ဘုံဆိုင်(အများဆိုင်)ဥစ္စာဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမှန်လျှင် မီး၊ ရေ၊ မင်း၊ ခိုးသူ၊ အမွေ ခံဆိုး ဟူသော ရန်သူမျိုးငါးပါး ဖျက်ဆီး၍ မရ။ သေသော အခါတွင်လည်း သံသရာတစ်လျှောက် နောက်က တကောက် ကောက် လိုက်၍ နိဗ္ဗာန်အထိ ကောင်းကျိုးပေး၏။ ထိုကိုယ် ပိုင် ဥစ္စာဟူသည် လှူဒါန်းပြီးသွားသော ဒါနကုသိုလ်ပင်တည်း။

ဘုံဆိုင်ဥစ္စာမှန်လျှင် ရန်သူမျိုးငါးပါး အမြဲဖျက်ဆီး ခံရသည်။ မိမိ သေသောအခါတွင်လည်း တစ်စုံတခုမှ လိုက်ပါမလာနိုင်ပေ။ ထိုဘုံဆိုင်ဥစ္စာဟူသည်ကား မလှူရသေး သော ဥစ္စာ၊ ပစ္စည်း၊ ခြံ၊ မြေများပင်တည်း။ အလှူဒါနပြုလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ရမည်ဆိုတာကို သိပါလျက် ဒါနပြုသူ

များ နည်းပါးလွန်းနေသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

အဖြေကား ဒါနပြုပြီး လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာ ရောက်ခဲ့ရသော ဘဝအရေအတွက်ထက် ဒါနမပြုဘဲ နေခဲ့သည့်အတွက် အပါယ်ကျခဲ့ရသော ဘဝအရေအတွက်က အဆမတန် များပြားလွန်းနေသောကြောင့် အထုံလိုက် အကျင့်ပါပြီး ဒါနပြုသူ နည်းပါးနေခြင်း ဖြစ်၏။ နာဂစ်ဒုက္ခသည် များအား မြန်မာတစ်ပြည်လုံးရှိ ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ့အားလုံး စွမ်းနိုင်သမျှ ဝိုင်းဝန်း လှူဒါန်းကြ၏။ ထိုလှူဒါန်းသူများအားလုံးတွင် သီတဂူဆရာတော်ကြီးကား အသာဆုံးဟု ဆိုသင့်၏။

တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရသည်မှာ ဆရာတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်တွင် ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း ဆောက်ရန်ထားသော ငွေများကို နာဂစ်ဒုက္ခသည်များအား အားလုံး လှူဒါန်းပစ်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ မိမိ ကျောင်းပြီးဖို့အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမများထံ ဇွတ်ဒရွတ် အလှူခံသော ကိုယ်တော်များကြားတွင် မိမိ ကျောင်းဆောက်ဖို့ ငွေများကိုပင် ဒုက္ခသည်များအား လှူဒါန်းခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးမြင်ရသည်မှာ ကြယ်တာရာ အရောင်တို့ကို မှေးမှိန်သွားစေသော လပြည့်ညတွင် ထွက်ပေါ်လာသည့် လပြည့်ဝန်းကြီးကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလှပါပေ၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ အနစ်နာခံ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လှူ၊ ဒါန်းမှုကို ဝမ်းမြောက်နုမော်သာစု ခေါ်နိုင်ရန် ၂၂-၆-၂၀၀၈ နေ့ထုတ် ကြေးမုံသတင်းစာပါ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ရေးသားသည့် ဆောင်းပါးကို ကောက်နုတ်တင်ပြလိုက် ပါသည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်း

(သီတဂူဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဉာဏိဿရ)

၂၀၀၈-ခုနှစ် မေလ ၂-ရက်နှင့် ၃-ရက်နေ့က မြန်မာ နိုင်ငံ၊ ဧရာဝတီတိုင်း၊ တောင်ပိုင်းနှင့် ရန်ကုန်တိုင်း အချို့ ဒေသ များတွင် တစ်နာရီလျှင် ကီလိုမီတာ ၂၀၀-ခန့်အထိ ပြင်းထန် သော ဆိုင်ကလုံး (Cyclone) မုန်တိုင်း တိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ ပြည်သူသန်းနှင့် ချီ၍ ကျောင်းမဲ့အိမ်မဲ့ ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး ရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူ တစ်သိန်းသုံးသောင်း ကျော် ပရမ်းပတာ သေဆုံးခဲ့ရသည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးကား တစ် သက်တစ်ခါ ကြုံခဲ့ရသည့် အလွန်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ် ဆိုးကြီးတစ်ရပ်အဖြစ် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ရလေသည်။

ဤတစ်သက်မှာ ဤအဖြစ်မျိုး နောက်ထပ် တဖန် မကြုံတွေ့ပါရစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။ ထို့ပြင် နောက်

ဘဝ ဆက်တိုင်းဆက်တိုင်း ဤမျှလောက် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ဖွယ်ကောင်းသော ဘောဂဗျသန၊ ရောဂဗျသန၊ ဉာတိဗျသန၊ သီလဗျ သန၊ ဒိဋ္ဌိဗျသနဟူသော စီးပွားပျက်၊ ဆွေမျိုး ပျက်၊ မိသားစုပျက်၊ ကျန်းမာရေးပျက်၊ ကိုယ်ကျင့်သီလပျက်၊ ဘာသာရေးပျက်၊ လူမှုရေး ပျက်စသည့် ပျက်စီးခြင်း အမျိုးမျိုးတို့ကို ဘယ်ဘဝမှာမှ မမြင် မတွေ့ပါရစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းမိပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း မည်သည့် လူသား တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ဤကဲ့သို့သော ပျက်စီးခြင်း မျိုးစုံတို့ကို မထိမတွေ့ မခံစားကြ ရပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ဤကဲ့သို့သော ပျက်စီးခြင်းမျိုးတို့ကို မထိမတွေ့ မခံစားခဲ့ရစေကာမူ မိမိ နိုင်ငံ သူ နိုင်ငံသား ရဟန်းရှင်လူအများတို့ ဤမျှ စပ်ခါးစူးရှသော ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲတို့ကို ခံစားရသည့်အဖြစ်ကို သိရှိမြင် တွေ့ရသည့်အခါ မိမိ၏ နှလုံးသားမှာလည်း ထိုဒုက္ခသည်များ နှင့်မခြား အပ်သွားတစ်ရာဖြင့် ထိုးဆွခံရတီသည့် အလား ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို စူးစူးရှရှ ခံစားရပါသည်။

ပြင်းစွာသော နှလုံးသား၏ တုန်လှုပ်ခြင်းကို မည်သို့ တိုင်းတာရမည် မသိပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုဒုက္ခသည်တို့၏ ဒုက္ခကို ငါသည် မည်မျှလောက် မည်သည့်နည်းဖြင့် စောင့်ရှောက် ကူညီ

ရပါအံ့နည်းဟု အလေးအနက် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ (ဒုက္ခဘိ
ဘူတာနံ နာထဘာဝဒဿန ပဒဋ္ဌာနာ ကရုဏာ) ထို့ကြောင့်
မေလ ၈-ရက်နေ့ ညတွင် သီတဂူအဖွဲ့ကို အရေးပေါ် အစည်း
အဝေး ခေါ်သည်။

Compassional & Commonplarom ကရုဏာ
လမ်းကြောင်းကို တည်ဆောက်ကြရန် ထိုလမ်း ကြောင်းပေါ် မှာ
လက်တွဲ လမ်းလျှောက်ကြရန် ကရုဏာ၏ သရုပ်ကို ပေါ်လွင်
စေဖို့ Compassioninacnon ဒုက္ခရောက်သူတို့ကို စောင့်
ရှောက်ဖို့ လက်တွေ့လုပ်ရမည်ဟု မူစနစ်ကို ချမှတ်ခဲ့သည်။
ပါဠိဘာသာဖြင့် ပြောရလျှင် မနောကံကရုဏာမှ ကာယ
ကံမြောက် ကရုဏာသရုပ်ဖော် အလုပ်ကို လုပ်ကြရမည် ဖြစ်
သည်။

လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသူတို့ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင် လုပ်တတ်သူ
တို့မှာ လုပ်ချင်စိတ် ရှိဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ လုပ်ချင်စိတ်ပင်
ရှိသော်လည်း လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိလျှင် မလုပ်တတ်လျှင် ထိထိ
ပေါက်ပေါက် အကျိုး မသက်ရောက်နိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် သီတဂူအဖွဲ့နှင့် သီတဂူ၏ တပည့်တို့ကို ဤသုံးချက်ဖြင့်
လုပ်ငန်းခွင်သို့(သို့မဟုတ်) ဒုက္ခရောက်သူတို့၏ နယ်မြေသို့
တွန်းပို့လိုက်သည်။

မေလ ၉-ရက်နေ့မှာ ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ကွမ်းသီး
 ချောင်းကျေးရွာ သီတဂူဓမ္မဝိဟာရကျောင်းတိုက်တွင် သီတဂူ
 ကူညီစောင့်ရှောက်ထောက်ပံ့ရေး ရှေ့တန်းစခန်းကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့
 သည်။ ပြည်တွင်းနှင့် ပြည်ပကို အသိပေးလိုက်သည်။ လေ
 ဘေး၊ ရေဘေးသင့်ကြသော ကျေးရွာများမှာ သံဃာတော်
 တစ်ပါး တစ်ပါးနှင့် ရပ်ရွာလူကြီး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်စီ
 တစ်ယောက်စီကို ဖိတ်ကြားလိုက်သည်။ ဆန်များ၊ အဝတ်
 အထည် များ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင်များ၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များ
 အမျိုးအမည်ပေါင်း တစ်ရာကျော်နှင့် အခြား အခြား စားစရာ
 အသုံးအဆောင်များကို လှူဒါန်းခဲ့သည်။

သီတဂူနှင့် အာရှတော်ဝင် ဆရာဝန် ဆရာမများဖြင့်
 ဆေးရုံ ဆေးခန်းလေးခု ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ (ကဒုံကန်၊ အမာ၊
 စက်ဆန်း၊ ကွမ်းသီးချောင်း) ကိုယ်တိုင် အလှူခံရရှိသည့် ဆေး
 ဝါးဖြင့် ကုသပေးခဲ့သည်။ ဘိုကလေး မြို့ပေါ်ရှိ ဒုက္ခသည်များ
 မှီခိုရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဆယ်ကျောင်းသို့ သုံးကြိမ် သွား
 ရောက်၍ ဒုက္ခသည်များအား ဆန် အဝတ်အထည်နှင့် တခြား
 စားစရာ၊ ဝတ္ထုငွေများ လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ပျက်စီးသွားသော
 ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသို့ သွပ်ပြား အချပ် တစ်ရာစီနှင့်
 ကျောင်းပြင်ရန် ဝတ္ထုငွေ ငွေကျပ်တစ်သိန်းစီ လှူဒါန်းခဲ့သည်။

အချို့ကျောင်းများသို့ ငါးသိန်းစီ ဆယ်သိန်းစီလည်း ပေးလှူခဲ့သည်။ ကဒုံကနိနှင့် အမာကျေးရွာများရှိ နိုင်ငံတော် အစိုးရ ဆေးရုံနှစ်ရုံကိုပင် ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးခဲ့သည်။ ဆေးရုံ သုံး ပစ္စည်းနှင့် ဆေးဝါးများ အပြည့်အစုံကိုလည်း လှူဒါန်း ပေးခဲ့သည်။ ဘိုကလေးမြို့ နိုင်ငံတော်အစိုးရဆေးရုံကို ဒေါ် လာငါးသောင်းခန့် တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းများ လှူဒါန်းရန် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ဇွန်လ ၉-ရက် တစ်လပြည့်မြောက်နေ့အထိ သီတဂူ သာသနာပြုအဖွဲ့က လှူဒါန်းထောက်ပံ့ခဲ့သော ပမာဏမှာ မြို့နယ်ခြောက်မြို့နယ်၊ ကျောင်းပေါင်း ၁၃၄၄-ကျောင်း၊ တစ် ကျောင်းလျှင် အနည်းဆုံး ငွေကျပ် တစ်သိန်းစီဖြင့် စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၁၃၄၄ - သိန်းကျော် လှူဒါန်းပြီး ဖြစ်သည်။ တစ် ကျောင်းလျှင် သွပ်အချပ် တစ်ရာနှုန်းဖြင့် သွပ်အချပ်ရေ ၁၄၆၆၀၀-ကျော် လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းပေါင်း ၁၃၄၄၊ ကျေးရွာပေါင်း ၉၀၀ ကျော်တို့အား ဆန်တစ်တင်းခွဲဝင် အိတ်ပေါင်း ၁၀၀၀၀-ကျော် လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ အဝတ်အထည်နှင့် ဒန်အိုးဒန်ခွက်၊ အခြား စား စရာများ ထရပ်ကား အစီးပေါင်း သုံးရာကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ယနေ့သီတဂူအဖွဲ့က ဘိုကလေးပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ လှူဒါန်းခဲ့

ပြီးသော ပစ္စည်းများမှာ-

ကွန်ပျူတာဓာတ်မှန်စက်
 အရေးကြီးလူနာသုံး နှလုံးစမ်းသပ်စက်
 ရိုးရိုးနှလုံးစမ်းသပ်စက်
 မေ့ဆေးစက်
 လျှပ်စစ်ခွဲစိတ်စက်
 ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ပေါင်းတင်စက်
 ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများ
 လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်
 အောက်ဆီဂျင်ထုတ်လုပ်သည့်စက်
 ဆေးတင်လှည်း
 သူနာပြုလှည်း
 ခွဲစိတ်ကိရိယာထည့်သောလှည်း
 လူနာသုံး ကုတင် ၁၆-လုံး
 လူနာသုံး စားပွဲဗီရို ၁၆-လုံး တို့ ဖြစ်သည်။
 အမာမြို့နယ်ဆေးရုံသို့ လှူဒါန်းခဲ့ပြီးသော ပစ္စည်း

များ မှာ-

ခွဲစိတ်ခန်းသုံးကုတင်
 ခွဲစိတ်ခန်းသုံး မီး

မေ့ဆေးစက်
 လျှပ်စစ်ခွဲစိတ်စက်
 နှလုံးစမ်းသပ်စက်
 ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ပေါင်းတင်စက်
 ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ပစ္စည်းကိရိယာများ
 လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်

လူနာကုတင်နှင့် စားပွဲဗီရိုများ ဖြစ်ကြသည်။

ကဒိုကနိုဆေးရုံသို့ ယခင်ကပင် ခွဲစိတ်ခန်း၊ ဓာတ်ခွဲ
 ခန်း၊ ဓာတ်မှန်ခန်းအတွက် အပြည့်အစုံ လှူဒါန်းခဲ့ပြီး ဖြစ်
 သော်လည်း လေဘေး၊ ရေဘေးကြောင့် ပျက်စီးယိုယွင်းသွား
 သည်တို့ကို ပြန်လည် အစားထိုးရန် ပြင်ဆင်ထားသော ပစ္စည်း
 များမှာ အိမ်ခြေနှစ်ထောင် အသုံးပြုနိုင်သည့် ရေသန့်ထုတ်
 လုပ်ပေး မည့်စက်၊ ECG Machine, Cardiac Table,
 Medicine Trolley, Dressin & Trolley, Insument
 Trolley, Lab Table, Vaccwn Exoacrol, Foot Sucrion,
 O₂Fl- owmeter, Fowlets Bed, Generator, (GOKYA)
 တို့ဖြစ်ကြသည်။

သီတဂူသာသနာပြုအဖွဲ့သည် သာသနာရေး၊ ပညာ
 ရေးနှင့် ကျန်းမာရေးကိစ္စများများကို ဦးစားပေး၍ ကူညီစောင့်
 ရှောက်ပေးနေပါသည်။ ဝေးလံသီခေါင်သော Remoc Area

ရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ဘုန်းတော်ကြီးသင်မူလတန်းကျောင်းများ၊ အစိုးရမူလတန်းကျောင်းများကိုလည်း ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ဆောက်ပေးရန် ကျောင်းအချို့အား ရွေးချယ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသလောက် လုပ်ခွင့်ရသလောက် ရဟန်းရှင်လူပြည်သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို လုပ်ဆောင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်သလောက်နှင့် လုပ်ချင်စိတ်ရှိသလောက် မလုပ်နိုင်သည့် မိမိတို့၏ အနေအထားကို ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ ဤလောကတ္ထစရိယ လုပ်ငန်းအားလုံးတို့သည် ပြည်တွင်းပြည်ပ အလှူရှင်တို့၏ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှလုံးသားမှ သန့်ရှင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် အလှူများ ဖြစ်ပါသည်။

အလှူဒါနကို မှီခိုနေရသော ဤလောကတ္ထစရိယ လုပ်ငန်း အားလုံးသည် အလှူဒါန အနည်းအများ အပေါ်မှာ တည်မှီ၍ စောင့်ရှောက်မှု လုပ်ငန်း အနိမ့်အမြင့် အကျယ် အပြန့်ပမာဏ အမျိုးမျိုး ရှိမည် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရထားသည့် ဘဝကောင်းတစ်ခုမှာ မွန်မြတ်သော လုပ်ငန်း တစ်ခုကို ဤမျှလောက် လုပ်ကိုင်ခွင့်ရသည့် မိမိ၏ ဘဝကို ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးမိပါသည်။ ဝိုင်းဝန်းလှူဒါန်းကြသည့် အလှူရှင်များ၊ လုပ်အားဒါနပြုကြသည့် တပည့်ဒကာ ပြည်သူ

အများ ဝိုင်းဝန်းကူညီစောင့်ရှောက်ကြသည့် နိုင်ငံတော်အစိုးရ အဖွဲ့အစည်း အဆင့်ဆင့်မှ ဝန်ထမ်းများ အားလုံးကို လှိုက်လှိုက် လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ဂုဏ်ပြုပါသည်။ မှတ်တမ်းတင်ပါသည်။ ကျန်းကျန်းမာမာ စိတ်ချမ်းသာစွာ အသက်ရှည်ကြပါစေ။

ဤကား အလှူပေးသောဆရာတော်၏ အမြင်ဖြစ်၏။ ယခုတစ်ဖန် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ ရှုထောင့်မှ အမြင်ကိုလည်း တိုက်ဆိုင် ဖော်ပြပါဦးမည်။ ယခု ဖော်ပြလတံ့သော ဆောင်းပါးကို ၂၀၀၈-ခုနှစ် ဇူလိုင်လထုတ် စိန္တာမဏိဓမ္မရသစုံ မဂ္ဂဇင်းမှ ရရှိပါသည်။ ရေးသူမှာ ဌေးလွင်(ဆားလင်းကြီး) ဖြစ်သည်။

သီတဂူဆရာတော်၏ အာယုဒါနမဟာအလှူဇာတ်
ဌေးလွင်(ဆားလင်းကြီး)

သီတဂူဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဉာဏိဿရဟုဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံတွင်မက ကမ္ဘာကပါသိသော ဆရာတော်ဖြစ် သည်။ ဆရာတော်သည် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များသို့ ဓမ္မဒေသနာခရီးဆန်၍ ဗုဒ္ဓတရားတော် များကို ဟောကြားတော်မူ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ရွာ အနှံ့ ခရီးဆန်ပြီး

ဓမ္မဒေသနာတရားများ ဟောကြားတော်မူသောကြောင့် သီတဂူ ဆရာတော်ဟုဆိုလျှင် မသိသူ မရှိပေ။

တရားဟောရာ၌လည်း နာကြားရသူတိုင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည်သဘောပေါက်ကြသည်။ ဆရာတော်ကမ္ဘာကျော် သည်မှာ ဓမ္မဒေသနာစွမ်းရည် သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ပေ။ ဆရာတော်သည် ရဟန်းရှင်လူပြည်သူတို့၏ ဘဝချမ်းသာရေးကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်သည် ရေအတွက် အနေခက်၍ ဆင်းရဲလှသော စစ်ကိုင်း တောင်ရိုးပျော် ဆရာတော် ရဟန်း သာမဏေ သီလရှင်တို့၏ ရေဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရန် ၁၃၄၂-ခုနှစ်တွင် သီတဂူရေအလှူတော် စီမံကိန်း လုပ်ငန်းကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

တောင်စစ်ကိုင်းတွင် ချောင်တိုင်းအရောက် ရေပိုက်လိုင်း များ ဆက်သွယ်ပေး၍ ရောဝတီမြစ်ရေသည် တောင်ပေါ်အရောက် စီးဆင်းလာခဲ့သည်။ ရေအတွက် အနေမခက်ကြတော့ပေ။ သီတဂူ ရေအလှူလုပ်ငန်းကြီး အောင်မြင်ပြီးစီးသောအခါ သီတဂူအာယုဒါနု ဆေးအလှူတော် ခေတ်မီ ဆေးရုံကြီး ဆောက်လုပ်၍ ကုသပေးလျက် ရှိရာ ရဟန်းရှင်လူပြည်သူများ၏ အားထားရာ ဖြစ်လာသည်။

ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာငါ့ခွဲရသူများအကြောင်း

အာယုဒါနဆေးရုံကြီး မဆောက်မီ ဆေးရုံဆောက်
မည့်ဌာန ညွှန်ဆောင်၌ သြဝါဒါစရိယဆရာတော် ကြီးများ
ပင့်ဖိတ်၍ သြဝါဒခံယူပွဲပြုလုပ်သည်။ အရှင်မဟောသဓ ပဏ္ဍိတ
(ဝေဇယန္တာ)က ခေါ်၍ နားထောင် ခွင့်ရခဲ့ဖူးပါသည်။ အားရ
ဖွယ်ကောင်းလှသော ရွှေစေတီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သြဝါဒ
ကို အမှတ်ရမိသည်။ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ရွှေစေတီဆရာတော်
ဘုရားကြီးက သြဝါဒမိန့်ကြားရာတွင်-

“တို့ငယ်ငယ်တုန်းက အဖျားဝေဒနာ ခံစားရဖူးတယ်၊
အဖျားဝေဒနာက တော်တော်နဲ့ မပျောက်တော့ စစ်ကိုင်းမြို့ထဲ
ဆေးရုံတက် ကုသရတယ်၊ ယခုခေတ်လို မော်တော်ကားလည်း
မရှိသေး၊ ရဟန်းငယ်ဘဝဆိုတော့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဆေးရုံတက်
ကုသခဲ့ရတယ်၊ ယခု သီတဂူအာယုဒါနဆေးရုံကြီး ဆောက်ပြီး
ရဟန်း သာမဏေ သီလရှင်တွေကို ကုသပေးမှာဆိုတော့ မြို့ထဲ
ဆေးရုံ သွားစရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဟို- ဆေးကြော်ငြာ ရေးသ
လိုပေါ့၊ ဖျားဝံ့ဖျားကြစမ်းတဲ့၊ ယခု သီတဂူအာယုဒါန ဆေးရုံ
ကြီး ဆောက်ပြီးရင်တော့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဖျားဝံ့ရင် ဖျားကြစမ်း၊ သီတဂူအာယုဒါနဆေးရုံကြီးက ကုသ
ပေးလိုက်မယ်” ။

ဟု မိန့်တော်မူရာ ပရိသတ်အားလုံး ပြုံးကြရသည်။

သီတဂူဆရာတော်သည် ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓတက္ကသိုလ်ကြီးကို တည်ထောင် ဖွင့်လှစ်ထားရာ ဘာသန္တရစာပေများကို သင်ကြားလေ့လာခွင့်ရ၍ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးဆန်ကာ သာသနာပြုနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို မွေးထုတ်ပေးလျက် ရှိသည်။ ဆရာတော်သည် သီတဂူအာယုဒါန ဆေးရုံကြီးကို ဖွင့်လှစ်၍ ထိုဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက် ကုသခံသော လူနာများကိုသာ ကုသပေးသည် မဟုတ်ပေ။

ဆေးရုံသုံးပစ္စည်း၊ ဆရာဝန်သုံးပစ္စည်း၊ လူနာသုံးပစ္စည်း များ နှမ်းပါးချို့တဲ့သော ဆေးရုံများကိုလည်း လှူဒါန်းထောက်ပံ့သည်။ သီတဂူဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဉာဏိဿရသည် စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ ဆားလင်းကြီး မြို့၊ မြို့နယ် ပြည်သူ့ဆေးရုံ၏ ကျေးဇူးတော်ရှင်ဆရာတော် ဖြစ်ပါသည်။ သီတဂူဆရာတော်နှင့် ဆားလင်းကြီးမြို့၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်တို့၊ တကောင်းမြို့၊ လေးမျက်နှာဘုရားကြီး ထီးတော်တင်ပွဲတွင် ဆိုမိရာ တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်က စကားစပ်မိရင်း အလှူခံသဖြင့် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဆားလင်းကြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံအတွက် ဓာတ်မှန်စက် တစ်လုံး၊ ခွဲစိတ်ခန်းသုံး ကုတင်တစ်ခု၊ ခွဲစိတ်ပြီးစ လူနာထားသော ကုတင်နှစ်လုံးတို့ကို ထိုစဉ်က ဆားလင်းကြီးဆေးရုံ အုပ်ကြီး

ဒေါက်တာဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းထံ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံအတွက် အရေးတကြီး လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို ရေးပါဆို၍ ဒေါက်တာဒေါ်ဆွေဆွေဝင်းက P.C.Y သွေးလွန်တုပ်ကွေး စမ်းသပ်စက် ရေးခဲ့ပြီး (၂၅-၉-၂၀၀၇) ရက်စွဲဖြင့် ဆားလင်းကြီး ပြည်သူ့ဆေးရုံအုပ်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာတင်မောင်ညွန့်ထံ ဖိတ်ကြားစာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။ ထိုစာမှာ -

မေတ္တာရှေ့ထား ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံအုပ်များနှင့် မြို့နယ်အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌများ-

ကျေးလက်တောရွာများနှင့် မြို့နယ်လေးများရှိ နွမ်းပါးသော ဆေးရုံကလေးများအား ဆေးရုံသုံးပစ္စည်း ဆရာဝန်သုံး ပစ္စည်း၊ လူနာသုံးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က စ၍ ယနေ့အထိ ဆေးရုံပေါင်း နှစ်ဆယ်ရှိပါပြီ။ ယခုနှစ် (၂၀၀၇)တွင် ဆေးရုံသုံးပစ္စည်း လှူဒါန်းရန် အောက်ပါ ဆေးရုံများအား ရွေးချယ်သတ်မှတ်၍ ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းများကို လှူဒါန်းရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခုနှစ်လှူဒါန်းမည့်ဆေးရုံများစာရင်း

၁။ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ နတ်မောက်မြို့၊ မကွေး
တိုင်း၊

၂။ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ပြည်ကြီးမဏ္ဍိုင်မြို့၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊

၃။ တိုက်နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ထောင်လည်ရွာ၊ ပေါက်
ခေါင်းမြို့၊

၄။ တိုက်နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ကဒုံကနိရွာ၊ ဘိုကလေး
မြို့နယ်၊

၅။ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ တနင်္သာရီတိုင်း၊

၆။ တိုက်နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ တကူးရွာ၊ ရေးမြို့နယ်၊

၇။ တိုက်နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ဒူးယားရွာ၊ ရေးမြို့နယ်၊

၈။ သီတဂူစက္ကူဒါနမှက်စိအထူးကုဆေးရုံ၊ သီပေါ
မြို့၊

၉။ မြို့နယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ဆားလင်းကြီးမြို့၊ စစ်
ကိုင်းတိုင်း။

အထက်ပါဆေးရုံများသို့ ဆေးရုံသုံးပစ္စည်းများ အပ်
နှံ လှူဒါန်းသည့် အခမ်းအနားကို ၁၃၆၉ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်

လပြည့်ကျော် ၁-ရက်(၂၇-၁၀-၂၀၀၇)နေ့၊ နံနက်(၉:၀၀)နာရီ အချိန်တွင် ကျင်းပပါမည်။ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ပင်လုံလမ်း၊ ပါရမီလမ်းထိပ်၌ တည်ရှိသော သီတဂူအပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ သာသနာပြုဗိမာန်တွင် ကျင်းပမည်ဖြစ်၍ မပျက်မကွက် တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားစာ ရောက်လာသည်။

ဆားလင်းကြီးမြို့နယ်၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာတင်မောင်ညွန့် တက်ရောက် လက်ခံရယူခဲ့သည်။ ဒေါက်တာတင်မောင်ညွန့်သည် ပြုံးပန်းအပြည့်၊ ပီတိဝေဖြာသော မျက်နှာဖြင့် ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အလှူပစ္စည်းများ စာရင်းကို ပြသည်။ မြင်ရကြားရသူအားလုံး ရှင်ပြုံးဝမ်းသာ ပီတိဖြာ၍ သာဓုခေါ်ကြရပါသည်။ ပစ္စည်း စာရင်းကို အင်္ဂလိပ်လို ရိုက်နှိပ်ထားသည်။ မြန်မာစာဖြင့် ဖော်ပြပါမည်။

စဉ်	အမျိုးအမည်	တန်ဖိုး
၁။	ခွဲစိတ်ကုတင်တစ်ခု	၂၀၀၀၀၀၀
၂။	အောက်စီဂျင်ပေးစက်တစ်ခု	၂၀၀၀၀၀
၃။	ပီစီစီသွေးလွန်တုပ်ကွေး စမ်းသပ်စက်တစ်ခု	၅၀၀၀၀
၄။	အသက်ရှူကိရိယာ လေဗူးတစ်ဗူး	၁၅၀၄၄

၅။	အီးစီဂျီနှလုံးစမ်းသပ်စက်တစ်ခု	၃၁၉၀၀၅၀
၆။	လေအေးစက်တစ်ခု	၄၅၆၀၀၀
၇။	ကုတင် ၁၆လုံး	၁၂၀၀၀၀
၈။	ကုတင်ဘေးဗိုရိုငယ် ၁၆ လုံး	၇၂၀၀၀၀
၉။	အဏုကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်ခု	၂၀၀၀၀၀

စုစုပေါင်း ပစ္စည်းတန်ဖိုးမှာ (၉၃၄၆၀၅၀)ကိုးဆယ့် သုံးသိန်း လေးသောင်းခြောက်ထောင်ငါးဆယ်ကျပ် တိတိ ဖြစ်သည်။ တို့ဆေးရုံတော့ ပစ္စည်းတွေစုံပြီဟု ကြားရသူတိုင်း ဝမ်းမြောက်ကြည်နူးရပါသည်။ စာရေးသူကား အလှူရရှိခဲ့ သော ပစ္စည်းစာရင်းကို ကြည့်၍ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး အထူး ပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

သီတဂူဆရာတော် ဒေါက်တာအရှင်ဉာဏိဿရ၏ အာယု ဒါန၊ အသဒိသဒါန မဟာအလှူတော်ကို ပူဇော်ဂုဏ် ပြုသောအားဖြင့် ဤဆောင်းပါးကို ရေးသားအပ်ပါသည်။ ဆရာတော် သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေသော်။ ။

(ဌေးလွင်-ဆားလင်းကြီး)

* * *

ယခု လှူတတ်ဖို့ ဦးစာပေးသော၊ လောကကို မိမိအတွက်

အသုံးမချဘဲ မိမိကို လောကအတွက် အသုံးချသော၊ လောဘ
ဓာတ်ကို မွေးစားသားလို သဘောထားပြီး၊ အလောဘဓာတ်ကို
သားအရင်းလို သဘောထားသော သီတဂူဆရာတော်ကြီး၏
ဒါနပါရမီဖြည့်ဆည်းပုံများကို ဖော်ပြပြီး၍ ယခုအခါ ဇယသေန
မင်းကြီးနှင့် သားတော်သုံးယောက်အကြောင်းကို ပြန်ဆက်
ပါဦးမည်။

မင်းသား သုံးယောက်သည် ဘုရားအမှူးရှိသော
သံဃာတော် တစ်သောင်းတို့အား ပြုစုလုပ်ကျွေးခွင့် ရသည်နှင့်
ပိုင်ဆိုင်သမျှ ငွေအားလုံးကို ကြီးကြပ်သူနှင့် ဘဏ္ဍာထိန်းတို့အား
အပြီးအပ်နှံ လိုက်၏။ သုံးလအတွင်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းအား
လုံး တစ်ကျပ်မျှ မကျန်ချင် နေပါစေ၊ လှူချင်သလို လှူတော့
ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်၏။

ထိုသုံးလအတွင်းတွင် သူတို့သုံးဦးသည် ဖန်ရည်စွန်း
သောအဝတ်ကို ဝတ်ပြီး သီလကို လုံခြုံအောင် ထိန်းကာ
ကျောင်းတော်မှပင် ဝေယျာဝစ္စပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် နေကြတော့
သည်။ ရာထူး၊ အာဏာ၊ ပါဝါတွေကို သုံးလတာအတွင်း ဖယ်ခွာ
ထားသည့် သဘောပင် ဖြစ်၏။ ဝေယျာဝစ္စကုသိုလ် ပြုလုပ်သူ
ပေါင်း သုံးသောင်းကျော်ခန့် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုဝေယျာဝစ္စပြုသူ သုံးသောင်းကျော်တွင် စိတ်ထား

ကောင်းသူများ ပါသလို၊ စိတ်ထား ယုတ်ညံ့သူများလည်း ပါ၏။ စိတ်ထားကောင်းသူများသည် သူတစ်ပါးအလှူ ဖြစ်သော်လည်း မိမိအလှူကဲ့သို့ သဘောထား ပြီး စေတနာအပြည့်ဖြင့် ဝေယျာဝစ္စလုပ်ကြ၏။ စိတ်ထားယုတ်ညံ့သူများသည် အခွင့်ရေးကား နှစ်ခါရဖို့ မလွယ်၊ ရတုန်းတန်အောင် ယူထားမယ် ဟူသော သဘောဖြင့် သံဃာများကပ်လှူရန် ချက်ပြုတ်ထားသော ဆွမ်းများ၊ ဟင်းများကို မိမိတို့ သားသမီးများနှင့်အတူ ဦးဦးဖျားဖျား ခိုးယူစားသောက်ကြ၏။

ကြည်ညိုခြင်းသုံးမျိုး

ကြည်ညိုခြင်းသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ မိမိကိုယ်မိမိ ကြည်ညိုခြင်း၊ အတူနေများက ကြည်ညိုခြင်း၊ အဝေးနေပုဂ္ဂိုလ်များက ကြည်ညိုခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသုံးမျိုးတွင် မိမိကိုယ်မိမိ ကြည်ညိုဖို့သည် နံပါတ်တစ် အရေးအကြီး ဆုံးဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် “အရင်းလဲ၊ အဖျားထင်းဖြစ်” ဟူသော စကားအတိုင်း မိမိကိုယ်မိမိ တကယ်ကြည်ညိုအောင် နေလျှင် အတူနေများက ကြည်ညိုခြင်း၊ အဝေးနေများက ကြည်ညိုခြင်းတို့သည် အလိုလို ပါသွားသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သူတစ်ပါးကို မကြည်ညိုမိလို့ အပြစ်မရှိ၊ အကုသိုလ်

မဖြစ်၊ ကုသိုလ်မရရှိသာ ရှိ၏။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို အမှန်
 တကယ် မကြည်ညိုအောင် နေလျှင်ကား အပါယ်ရေအထိ
 ကျတတ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူတစ်ပါးကို လိမ်ညာ၍
 ရသော်လည်း မိမိကိုယ်မိမိ လိမ်ညာ၍ မရသောကြောင့်ပင်
 ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ တကယ်ကြည်ညိုအောင် နေလိုလျှင် ဗုဒ္ဓ
 ၏ ဩဝါဒအတိုင်း-

အကုသိုလ် အလုပ်မှန်သမျှ သူတစ်ပါး သိ
 သည် ဖြစ်စေ၊ မသိသည်ဖြစ်စေ အကုန်
 ရှောင်ကြဉ်ရ၏။ ကုသိုလ်မှန်သမျှ သေး
 သေးလေးပါ မကျန် အကုန်ပြုလုပ်ရ၏။
 မိမိစိတ်ကို ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ မေတ္တာ၊ အသုဘ၊
 မရဏာနုဿတိ၊ ဝိပဿနာ တစ်ခုခု အမြဲ
 တမ်း ပွားများနေပြီး ဖြူစင်အောင် ထား
 ရ၏။

ဤအဆုံးအမတိုင်း နေပါလျှင် မိမိကိုယ်မိမိ တစ်နေ့
 ထက် တစ်နေ့ ပို၍ ကြည်ညိုလာမည်သာ ဖြစ်၏။ ဝေယျာဝစ္စ
 လုပ်သူ များတွင် ခိုးဝှက်စားသောက်သူများသည် မိမိကိုယ်မိမိ
 ကြည်ညို၍ မရကြတော့။ ငါတို့သည် ဘုရားအမှူးရှိသော

သံဃာတော် များအရင် ခိုးဝှက်စားသောက်သူများပါတကား-
ဟူသော အတွေးသည် သူတို့ တတွေကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေး
လျက် ရှိ၏ ။

ထို့ကြောင့် သက်တမ်းကုန်၍ သေဆုံးကြသောအခါ
ခိုးဝှက်စားသောက်ကြသော ဝေယျာဝစ္စသမားများသည် ငရဲသို့
ကျသွားကြ၏ ။ အလှူရှင်မှားနှင့် ဖြူစင်စွာ ဝေယျာဝစ္စပြုသူ
များသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြ၏ ။ မိမိကိုယ်မိမိ တကယ်
ကြည်ညိုအောင် နေသူများသည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရပြီး မိမိ
ကိုယ်မိမိ တကယ် ကြည်ညိုအောင် မနေသူများသည် ငရဲပြည်
သို့ ရောက်ရကြောင်းမှာ ဤသာဓကဖြင့် ထင်ရှားလှ၏ ။

ယောက်မလို့လှူလျှာလို့လှူ

ဝေယျာဝစ္စလုပ်သူများတွင် ခိုးဝှက်စားပြီး ငရဲသို့ ကျသွားသူ
များသည် ဟင်းမွေ့သော ယောက်မနှင့် တူ၏ ။ နတ်ပြည်သို့
ရောက်သွားသူများသည် ဟင်းအရသာကို ခံစားသော လျှာနှင့်
တူ၏ ။ ယောက်မသည် ဟင်းအိုးကို အမြဲ မွေ့နေရသော်လည်း
ဟင်း၏ အရသာကို တစ်စက်ကလေးမှ မသိ၊ ထို့အတူ တချို့
ဒကာ , ဒကာမများ သည် သူတော်ကောင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ
အတူတူ နေရသော်လည်း သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားသည်

သူတို့ ရင်ထဲသို့ မရောက်။

ယခု ငရဲကျသွားသော ဝေယျာဝစ္စများသည် သုံးလ တိုင်တိုင် ဘုရားရဟန္တာများနှင့် အတူတူ နေရသော်လည်း သူတော်ကောင်းတရားသည် သူတို့ရင်ထဲသို့ နှမ်းတစ်စေ့ခန့်မျှ မရောက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဟင်းမွေ့ သောယောက်မနှင့် တူသည် ဟု ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ နတ်ပြည်ရောက်သွားသော ဝေယျာဝစ္စ များကား သူတော်ကောင်းတို့နှင့် သုံးလသာ နေလိုက်ရသည်။ နေလိုက်ရသည်နှင့် သူတော်ကောင်းတရားသည် သူတို့ရင်ထဲသို့ အပြည့် ရောက် သွား၏။

ထို့ကြောင့် လျှာနှင့်တူသည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

စာရေးသူ၏ သာသနာပြု သက်တမ်း တစ်လျှောက် တွင် လျှာနှင့်တူသော တပည့်များကို တွေ့ရသလို ယောက်မနှင့် တူသော တပည့်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် ယောက်မ နှင့် တူသော တပည့်ကများ၏။ လျှာနှင့်တူသော တပည့်တစ် ယောက်မှာ ကော့သောင်းမြို့၊ ခုနှစ်မိုင်၊ ထားဝယ်စုရွာမှ ဖြစ် သည်။

သူ့အမည်ကို ကိုစီတုန်းဟုသာ လွယ်လွယ် ခေါ်ကြ သည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးကျော်သန်း ဖြစ်သည်။ ကော့သောင်း မြို့နှင့် ခုနှစ်မိုင်ဝေးသောကြောင့် ယင်းနေရာကို လွယ်လွယ်ပင်

ခုနှစ်မိုင်ရွာဟု ခေါ်ကြ၏။ တောတောင်များ ထူထပ်၏။
တောဝက်များလည်း ပေါ၏။ ကိုစီတုန်းသည် တောဝက်ပစ်ပြီး
အသက်မွေးသော မုဆိုးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်၏။

၂၀၀၃ ခုနှစ်က သူတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် စာရေးသူ
ညတရားပွဲ ဟောလေရာ တရားတစ်ညနာပြီးသွားသည်နှင့် ကိုစီ
တုန်းသည် တောပစ်အလုပ်ကို အပြီးအပိုင် စွန့်လိုက်တော့
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လျှာနှင့် တူသည်ဟု ဆိုခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။
ယခုအခါ ရာသီကုန်စိမ်းများကို စိုက်ပျိုးပြီး အသက်မွေးရာ
အလွန်အဆင်ပြေနေပြီ ဖြစ်သည်။

ငွေကြေးအဆင်ပြေတိုင်း ကျောင်းသို့ ရောက်လာပြီး
လိုအပ်သော အရာများကို မဖြစ်မနေ လှူသည်။ တွေ့သောသူ
တိုင်းကိုလည်း “ဆရာတော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြီးတယ်။ ဆရာတော်
ဟောတဲ့ တရားကို နာရလို့ မုဆိုး ဘဝက လွတ်ခဲ့ရတာ” ဟု တဖွဖွ
ပြောနေတတ်သည်။ ယောက်မနှင့်တူသော တပည့်နှစ်ယောက်
ကိုမူ မြတ်မြို့၊ သစ်ညီနောင်ကျောင်းမှာ ဆံ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ခါတွင် စာရေးသူထံသို့ (တပ်မ-၄၃၃)မှ တပ်ကြပ်
ကြီး တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တရားအကျင့်နှင့် ပတ်သက်
သော အချက်များကို မေးမြန်းလျှောက်ထားသည်။ သူဝေစု
ရသော နို့ဆီဗူးလေးကိုလည်း သူမသောက်ရက်သဖြင့် စာရေး

သူအား လှူရှာသည်။ သူသည် စစ်သားဖြစ်သော်လည်း ပါရမီရှိသူ ဖြစ်သောကြောင့် စာရေးသူဟောသော တရားများကိုနာ၊ စာရေးသူ ရေးသားသော စာအုပ်များကို ဖတ်ပြီး သေနတ်ကိုင်ရင်း တရားကျင့်နေသူ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတွင် သူတို့တပ်သည် ထားဝယ်နယ်ထဲသို့ ရှေ့တန်း ထွက်ရသည်။ ထိုညက သူ ကင်းစောင့် တာဝန်ကျသည်။ သူသည် ကင်းစောင့်ရင်း သရဏဂုံသုံးပါးကို ရွတ်ဆိုနေသည်။ သူသည် စာရေးသူရေးသော “သရဏဂုံအစွမ်း အံ့မခန်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ” စာအုပ်ကို သေချာ ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သရဏဂုံ ရွတ်လျှင် ရွတ်၊ မရွတ်လျှင် ဝိပဿနာတရား ရှုပွားနေသူ ဖြစ်သည်။

သူ ကင်းစောင့်နေသည်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်တွင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သရဏဂုံရွတ်ရင်း သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ တခြားနေရာသို့ ပြောင်းသွားချင်စိတ်များ အလိုလို ပေါက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင် ကြီးနှင့်လွတ်ရာ အခြားနေရာသို့ ပြောင်းလိုက် သည်။ သူအခြားနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးသည် ‘ဝုန်းကန်’ ပစ်လဲသွားလေတော့သည်။

သူ၏ အသက်ကို သရဏဂုံမှ ကယ်ဆယ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

စာရေးသူသည် တပ်ကြပ်ကြီးအား မုန့်ဖြစ်စေ၊ ကော်ဖီ ဖြစ်စေ တစ်ခုခု ကျွေးချင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် မီးဖိုချောင်တာ ဝန် ယူရသော ကပ္ပိယနှင့် သီလရှင်ကို ခေါ်ပြီး စားစရာတစ်ခုခု စီစဉ်ပေးရန် ပြောလိုက်၏။ သူတို့သည် ယူနီဖောင်း နွမ်းလျလျ နှင့် သိမ်ငယ်စွာ ထိုင်နေသော တပ်ကြပ်ကြီးကို အထင်သေးသော မျက်လုံးများနှင့် တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို စာရေးသူက 'ဖြတ်'ကနဲ သတိထားလိုက်မိသည်။

အတန်ကြာသောအခါ ကော်ဖီလည်း မပါ။ မုန့်လည်း မပါဘဲ ဆီမဖြစ်စလောက်သာ ဆမ်းထားသည့် လဖက်သုပ်လေး တစ်ပန်းကန်သာ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ လာချပေးကြသည်။ စာရေးသူကား ကော်ဖီတွေ၊ မုန့်တွေ ကုန်နေလို့ နေမှာဟု ယူဆပြီး ဘာမျှ မပြောဖြစ်လိုက်ပါ။

ကိုယ်ကျွေးချင်တာ မကျွေးလိုက်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်သွားမိသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ပြန်သွားသော အချိန်မှာပင် ကျောင်းဒကာ သူဌေးတစ်ယောက် ကျောင်းပေါ်တက်လာပြန်သည်။ ထိုအခါတွင်ကား ကပ္ပိယနှင့် သီလရှင်သည် စာရေးသူက ဘာမှ မပြောရဘဲ ကော်ဖီတွေ မုန့်တွေ လင်ပန်းကြီးနှင့် ထည့်ယူလာပြီး ဧည့်ခံပါလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဒါနကို ဈေးတွက်တွက်ပြီး မလှူနိုင်သူဆို

လျှင် မကျွေး၊ လျှင်နိုင်သူမှ ကျွေးမည်ဟု ယူဆထားဟန် တူ၏။
ထိုကျောင်း ဒကာ ပြန်သွားသည်နှင့် စာရေးသူသည် သူတို့
နှစ်ဦးအား ခေါ်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပင် ဆုံးမလိုက်ပါသည်။

“ဒကာကြီးနဲ့ ဒကာမကြီးဟာ ယောက်မနဲ့ တူတဲ့သူ
တွေပဲ၊ ယောက်မဟာ ဟင်းအိုးကို မွေနေရပေမယ့် ဘာမှ အရ
သာ မသိရသလို ဒကာကြီးတို့ ဒကာမကြီးတို့ဟာလည်း
သူတော်ကောင်းတွေနဲ့ အနနီးပြီး သူတော်ကောင်းစိတ်ဓာတ်
တွေ တစ်စက်မှ မတည်ဘူး၊ လျှာဟာ ဟင်းအိုးကို မမွေရပေ
မယ့် တစ်စက်လောက် မြည်းလိုက်ရတယ်ဆိုရင်ပဲ ဟင်းရဲ့
အရသာ ကို အကုန်သိသွားတယ်”။

“တချို့တပည့်တွေဟာ သူတော်ကောင်းနဲ့ တစ်ခဏ
တွေ့တာနဲ့ သူတော်ကောင်း ဖြစ်သွားတာပဲ၊ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို
လျှာနဲ့တူတဲ့သူလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘုန်းကြီးက ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရင်
ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဖို့ အမြဲတမ်းဆုံးမနေတယ်”။

မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုခုနဲ့ ပေးကမ်းရင် အမြတ်ရဖို့
အရောင်း အဝယ် လုပ်တာ၊ မျှော်လင့်ချက် မပါဘဲ
ပေးကမ်းလျှင် နိဗ္ဗာန်ရဖို့ ဒါနပါရမီ ဖြည့်ဆည်းတာ၊
ပစ္စုပ္ပန်သံသရာ ငါ-ကောင်းစားရေးကို အဓိကထား၍
လှူဒါန်းသောဒါနသည် ပါရမီမထိုက်သော ဒါနဖြစ်

သည်။ မိမိအကျိုးကို လုံးဝ မမျှော်ကိုးဘဲ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ကောင်းစားဖို့ အဓိကထား၍ လှူဒါန်းသော ဒါနသည် ပါရမီထိုက်သော ဒါနဖြစ်သည်။ ပါရမီမထိုက်သော ဒါနသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုပေးပါ၏။ သို့သော် ကိလေသာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ကား မပို့ပါရမီထိုက်သော ဒါနသည် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကိုလည်း ပေး၏။ ကိလေသာ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ပို့ပေး၏။”

“ဒီအတွေးအခေါ်တွေ ဆိုရင် ဟိုး - အဝေးကြီးမှာ နေတဲ့သူ တွေတောင် သိနေကြတယ်။ ဒကာကြီး ဒကာမကြီး တို့က ဘုန်းကြီးနားမှာ နေပြီး ယခုအချိန်ထိ မသိကြသေးဘူး။ မဆာတဲ့သူကိုပဲ ကျွေးချင်တယ်။ ဆာတဲ့သူကို မကျွေးချင်ဘူး။ နောက်ကို ဧည့်သည်လာရင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူဆိုရင် ရှိတာ အကုန်ချကျွေး၊ သူတို့အိမ်မှာ ဒါမျိုးတွေ မစားရဘူး။”

“ချမ်းသာသူတွေဆိုရင်တော့ ဘာမှ ကျွေးမနေနဲ့။ သူတို့မှာ ပိုလျှံနေလို့တောင် ကျောင်းကိုလာလှူနေတာပဲ။ ဘာမှ ပြန်ကျွေးနေစရာ မလိုပါဘူး။ အရာရှိတွေ၊ သူဌေးတွေကို ဖားတယ်ဆိုတာ လောဘကြီးလို့ပဲ။ သူတို့ဆီက တစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ပဲ။ ရိပ်သာထောင်ပြီး တရားပြတယ်ဆိုတာ အဲဒီ

လောဘဦးဆောင်တဲ့ ကိလေသာတွေကို ပယ်သတ်ဖို့ပဲ”။

“အရာရှိတွေ သူဌေးတွေကို ဖားပြီး ရိပ်သာတိုးတက်အောင် လုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ ဓမ္မရိပ်သာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဓမ္မရိပ်သာပဲ။ ရိပ်သာတစ်ခု တိုးတက်တယ်ဆိုတာ တရားပြတဲ့ ဆရာရော ယောဂီတွေရော ကိလေသာတွေ လျှော့လာ၊ ပါးလာ၊ ကုန်စင်လာတာကို ပြောတာ။ တိုက်တာတွေတော့ ကျောင်းဝိုင်းနဲ့ မဆန့်အောင် များပြားပါရဲ့။ ဆရာရော ယောဂီတွေပါ လောဘ၊ ဒေါသကိလေသာ မလျှော့ဘူး၊ မပါးဘူး၊ မကုန်ဘူးဆိုရင် အဲဒါ ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးနေတဲ့ ရိပ်သာပဲ”။

ဤကား ဗုဒ္ဓနှင့် သံဃာများကို ဝေယျာဝစ္စပြုသူ သုံးသောင်းအနက် ငရဲကျသူများသည် ယောက်မနှင့် တူကြောင်း ရှင်းပြရင်း စာရေးသူ၏ ကိုယ်တွေ့အချို့ကို ထည့်သွင်း ဖော်ပြခြင်းတည်း။ ယခု ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်အံ့။

ထိုဘဝက အလှူရှင်ဖြစ်ကြသော မင်းသားသုံးယောက်သည်(၉၂)ကမ္ဘာတိုင်တိုင် နတ်စည်းစိမ် အကြိမ်ကြိမ်ခံစားရပြီးနောက် ယခုဘုရားသာသနာတွင် ဥရုဝေဠကဿပ၊ ဂယာကဿပ၊ နဒီကဿပဟူသော ရသေ့ညီနောင် သုံးပါးလာဖြစ်သည်။ စိတ်ထားကောင်းသူ၊ ဝေယျာဝစ္စများပြုလုပ်

သူများသည်လည်း သူတို့နှင့် အတူတူ နတ်စည်းစိမ် အကြိမ်ကြိမ် ခံစားပြီး သူတို့၏ နောက်လိုက်တပည့်များ လာဖြစ်ကြသည်။

ဘုရားနှင့်တွေ့ပြီး အားလုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က ဘဏ္ဍာစိုး လင်မယားသည်လည်း ၉၂ ကမ္ဘာတိုင်တိုင် နတ်စည်း စိမ်အကြိမ်ကြိမ် ခံစားပြီး ယခုဘဝ သာသနာတွင် ဗမ္မိသာရမင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီး လာဖြစ်သည်။ ဒါနတစ်ခု ကောင်းကျိုးပေးရန်အတွက် အလှူခံကောင်းဖို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထု ကောင်းဖို့ စေတနာ ကောင်းဖို့ သုံးချက်လိုအပ်၏။

သစ်ပင်တစ်ပင် ကြီးထွားသန်စွမ်းရန်အတွက် မြေ ကောင်း၊ ရေကောင်း၊ မျိုးစေ့ကောင်း သုံးမျိုးလုံး လိုအပ် သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ မြေ၊ ရေ၊ မျိုးစေ့ ဤသုံးမျိုးတွင် မျိုးစေ့ ကောင်းဖို့သည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ မြေနှင့်ရေ မည်မျှ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ မျိုးစေ့မကောင်းဘဲ ပိုးထိုးနေလျှင် မည် သို့မျှ အပင်ပေါက်လာစရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ထို့အတူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု မည်မျှ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ စေတနာမကောင်းလျှင် အကျိုးပေး ကောင်းဖို့ မလွယ်ပေ။ ဗုဒ္ဓလက်ထက်က ပါယာသိမြို့စားကြီး နှင့် သူ့အလှူပွဲတွင် ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရသော ဥတ္တရလုလင်တို့ကို ကြည့်ပါ။ ပါယာသိမြို့စားကြီးသည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘဝမှ အရှင်

ကုမာရကဿပ၏ တရားကို နာကြားရပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးကို လက်ခံယုံကြည်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မဏ္ဍပ်ကြီးများ ဆောက်ပြီး စားစရာ၊ ဝတ်စရာများကို နေ့စဉ် အလှူပေးသည်။ သို့သော် ကိုယ်တိုင်မလှူဘဲ ဥတ္တရလုလင်ကို တာဝန်ပေးထားသည်။ ဥတ္တရလုလင်သည် သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို တစ်ဆင့်လှူပေးရသော ဝေယျာဝစ္စသမား ဖြစ်သော်လည်း မိမိအလှူကဲ့သို့ သဘောထားပြီး စေတနာ၊ မေတ္တာအပြည့်ဖြင့် လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့သည်။

ဤအလှူကြီးတွင် အလှူခံနေရာ၌ ရဟန္တာများလည်း ပါသောကြောင့် အလှူခံကလည်း ကောင်းသည်။ အစားအသောက် အဝတ်အထည် အကောင်းစားများကို လှူသောကြောင့် လှူဖွယ်ဝတ္ထုလည်း ကောင်းသည်။ မြေလည်း ကောင်းသည်၊ ရေလည်း ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့သော် မျိုးစေ့နှင့်တူသော စေတနာတွင်ကား အလှူရှင် ဖြစ်သော ပါယာသိမြို့စားကြီးသည် ဝေယျာဝစ္စ ဦးဆောင်ပြုလုပ်သူ ဥတ္တရလုလင်ကို မမီဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဘဝမှ စုတေ၍ နတ်ပြည်ရောက်ကြသောအခါ ပါယာသိမြို့စားကြီးသည် လူသက်ဖြင့် အနှစ်ကိုးသန်း အသက်ရှည်သည့်

စတုမဟာ ရာဇ်နတ်ဘုံသို့ ရောက်ရ၏။

မျိုးစေ့နှင့်တူသော စေတနာကို အကောင်းဆုံးထားနိုင်သည့် ဝေယျာဝစ္စခေါင်းဆောင် ဥတ္တရလုလင်သည်ကား လူသက်ဖြင့် သုံးကုဋေနှင့်အနှစ်ခြောက်သန်း အသက်ရှည်သည့် တာဝတိံသာနတ်ဘုံသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်ပေးသူပင် ဖြစ်သော်လည်း စေတနာကောင်းထားလျှင် အလှူရှင်ထက်ပင် ကောင်းကျိုးရပုံ လက်တွေ့သာမကပင် တည်း။

ငရဲသို့ ကျခဲ့ရသော ဝေယျာဝစ္စသမားများသည် ငရဲမှ လွတ်လာသောအခါ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေသော ပြိတ္တာများ လာဖြစ်ကြရသည်။ ကံ၏ အကျိုးပေးကား အံ့ဩစရာကောင်းလှ၏။ သူတို့သည် အစားအသောက်လည်း မစားရ၊ သေလည်း မသေဘဲနှင့် ဒုက္ခခံပြီး ငိုကျွေးနေကြရသည်မှာ ၉၂-ကမ္ဘာပင် ကြာမြင့်ခဲ့ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှေးပညာရှိ သူတော်ကောင်းများကား ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကန်ဝေယျာဝစ္စပြုလုပ်သူများ သတိမူနိုင်ရန် ဖော်ပြပါ ဆုံးမစာလင်္ကာလေးကို ရေးသားခဲ့ကြသည်။

ဘုရားပစ္စည်းနှင့်သံဃာပစ္စည်း

ဘုရားပစ္စည်း ငရဲမီး၊ သုံးနည်းအလွန်ခက်။

မန္တလေးကျောင်းကွန်ပျူတာ

သံဘာပစ္စည်း၊ အဆိပ်သီး၊ စားနည်းအလွန်ခက်။
 စားသုံးမိလျှင်၊ တနင်္ဂနင်၊ သေလျှင်အလွန်ခက်။
 ငရဲသို့ကျ၊ ဝဋ်ဒုက္ခ၊ လွတ်ပြန်ရဖို့ခက်။
 ငရဲဘဝ၊ လွတ်ပြန်က၊ လူ့ဘုံရောက်ဖို့ခက်။
 လူ့ဘုံရောက်ခါ၊ သာသနာ၊ ကြံပြန်ရဖို့ခက်။
 သာသနာတွင်၊ ကြံကြိုက်လျှင်၊ ကျင့်ခြင်းသာလို့ခက်။
 ဘုရားသခင်၊ ဉာဏ်တော်ရှင်၊ ဖူးမြင်ရဖို့ခက်။
 အရိယာသံဃာ၊ ပေါ်သောခါ၊ လှူဒါန်းရဖို့ခက်။

ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်လာသောအခါ
 အချို့သော ပြိတ္တာများသည် သူတို့နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သူများ
 ကုသိုလ်ပြုပြီး ပေးဝေသောအမျှကို သာဓုခေါ်ရသောကြောင့်
 ပြိတ္တာဘဝမှ ကျွတ်လွတ်သည်။ နတ်စည်းစိမ်များ ခံစားသွား
 ရသည်ကို ၉၂-ကမ္ဘာ ငတ်ပြတ်ဆင်းရဲနေသော ပြိတ္တာများက
 တွေ့မြင်သွားကြ၏။ သူတို့လည်း ထိုကဲ့သို့ ပြိတ္တာဘဝမှ
 ကျွတ်လွတ်ပြီး စားစရာ၊ ဝတ်စရာနှင့် ပြည့်စုံချင်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ကဿပဘုရားရှင်ထံ သွားပြီး သူတို့သည်
 မည်သည့်အချိန်ကာလ၌ ဤဆာလောင်ငတ်မွတ်သောဘေးမှ
 လွတ်မြောက်ပါမည်နည်းဟု မေးလျှောက်ကြ၏။ ထိုအခါ
 ကဿပဘုရားရှင်က သူတို့၏ ကုသိုလ်ပြုဘက် ဆွေမျိုးများ

ဖြစ်ကြသော ဘဏ္ဍာစိုးလင်မယားသည် နောင်ပွင့်မည့် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်အခါတွင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် မိဖုရား ဖြစ် လာလိမ့်မည်။ သူတို့ပေးဝေသောအမျှကို သာဓုခေါ်ရမှ သာလျှင် ဤဆင်းရဲဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်မည်ဟု ဖြေကြားတော်မူ လိုက်၏။

ထိုပြိတ္တာများသည် နောင်ဘုရားတစ်ဆူပွင့်မှ စားရ သောက်ရမည့်အရေးကို မနက်ဖြန်ပင် စားရ၊ သောက်ရတော့ မည်ကဲ့သို့ မှတ်ယူပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ စောင့်ကြလေ၏။ နောက်ဘုရားတစ်ဆူပွင့်ရန် နှစ်ပေါင်းမည်မျှလောက်အထိ ကြာမည်ကို ရေတွက်ရန် မလွယ်ကူလှပေ။ တက်လာသော မြေကြီးအထုနှင့်သာ တိုင်းတာရတော့၏။

ကဿဘုရားရှင် လက်ထက်မှ သက်ရှိများ၊ သက်မဲ့ များ ပျက်စီးယိုယွင်းပြီး နောက်ဆုံး မြေကြီးဖြစ်သွား၏။ ထိုမြေ ကြီး ရှစ်မိုင်ပမာဏရှိမှ ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်း ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ကဿဘုရားရှင်၏ တစ်လုံးတည်းသော ဓာတ်တော်ကို ရွှေအုပ်အစစ်များဖြင့် ထည့်ထားသည့် အလျား အနံ အမြင့် ရှစ်မိုင် ပမာဏရှိသည့် ရွှေစေတီကြီးသည် ယခုအခါ မြေကြီးအောက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဓမ္မပဒအဋ္ဌ ကထာတွင် ဖွင့်ပြထားသည်။

ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာပြီး ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ တရားဟောကြွတော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းက လည်း ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ် လှူရန် စီစဉ်လေ၏။ အငတ်ခံပြီး ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာတိုင်တိုင် ငိုကြွေး စောင့်စားနေရသော ပြိတ္တာများသည် သာဓုခေါ်ရန် အတွက် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နန်းရင်ပြင်ဝယ် ပြည့်ကျပ်လျက် ရှိ၏။

သို့သော် လူသားများသည် ပြိတ္တာများကို မြင်နိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဆွေးမျိုး ပြိတ္တာ များ ရောက်နေသည်ကို မသိရှာပေ။ ထို့နေ့က ဆွမ်းကပ် တရား နာပြီးသောအခါ အမျှဝေဖို့ မေ့သွား၏။ အကြောင်းကား ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည် ဘုရားနှင့် သံဃာတော်များအတွက် ကျောင်းနေရာ စီမံပေးရန် စဉ်းစားနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ညရောက်သောအခါ သာဓု မခေါ်ရသော ပြိတ္တာများ ပြင်းစွာ အော်ဟစ်ကြ၏။ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးကြ၏။ ထိုအသံများကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ပြီး မင်းကြီးသည် တစ်ညလုံး အိပ်၍မပျော် ဖြစ်နေရှာ၏။ မိုးလင်းသောအခါ ဘုရားထံ သွားပြီး ညက ကြားရသော အသံများအကြောင်းကို

လျှောက်ထား မေးမြန်း၏။ ဘုရားရှင်က အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြတော်မူသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဆွမ်းထပ် ကျွေးပြီး အမျှ ဝေသောအခါတွင်မှ ဆွေမျိုးသားချင်း ပြိတ္တာများ အားလုံး ချမ်းသာသုခ ရသွားကြသည်ကို ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော် ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရလေ သည်။ ဤဇာတ်တော်သည် ပေတဝတ္ထုပါဠိတော် တိရောကုဋ္ဌ သုတ္တန်၌ လာရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသာဓကကို ထောက်၍ ဘုရား ဂေါပကများ၊ ကျောင်းဂေါပကများ၊ ဆွမ်းလောင်း အသင်းများ၊ ဝေယျာဝစ္စ အသင်းများ၊ တရားပွဲကျင်းပ သူများသည် ကုသိုလ် ပြုပွဲ၌ အကုသိုလ်မပါအောင် အထူးဂရု စိုက်သင့်၏။

ရန်ကုန်တိုင်း သုံးခွမြို့မှ ဦးရေခဲအမည်ရှိ ဒကာကြီး တစ်ယောက်သည် ရောဂါသည်းကာ သတိလစ်သွား၏။ ငရဲနိမိတ်အာရုံများသည် သူ့စိတ်အစဉ်၌ ထင်လာသည်။ အများနားလည်အောင် ပြောသောအခါ ငရဲပြည်သို့ ရောက်သွားသည်ဟုပင် ပြောရမည်။ ငရဲပြည်တွင် သူတို့ရပ်ကွက်မှ ကျောင်းဂေါပကဥက္ကဋ္ဌနှင့် တွေ့ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ငရဲကျနေရသနည်းဟု မေးကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုန်းကြီးကျောင်း

အတွင်း ရေကန်တူးရန် လှူထားကြသော အလှူငွေထဲမှ ဆေးလိပ်တစ်ကျပ်ဖိုး ဝယ်သောက်ခဲ့မိသောကြောင့်ဟု ဖြေသည်။

သူ့ မိသားစုများ မသိအောင် ဝှက်ထားသော ပစ္စည်းကိုးမျိုးကိုလည်း နေရာနှင့်တကွ သေချာပြောပြလိုက်သည်။ ဦးရေခဲ တကယ် မသေနိုင်ဘူးဆိုသည်ကို သေချာသိသည့် အတွက် ယခုလို မှာကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် သေဆုံးခဲ့ခြင်းကြောင့် ပစ္စည်းကိုးမျိုး ဝှက်ထားသော နေရာကို သူ့မိသားစုအား ပြောပြချိန် မရခဲ့ပေ။

ဦးရေခဲ သတိပြန်ရလာသောအခါ ဂေါပကဥက္ကဋ္ဌ အိမ်သို့ သွား၍ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြရာ ပထမတွင် မယုံကြည်ဘဲ ဦးရေခဲကို စိတ်ဆိုးကြ၏။ သို့သော် ဦးရေခဲ ပြောပြသည့်အတိုင်း ပစ္စည်းကိုးမျိုးကို ရှာဖွေကြည့်သောအခါ အမှန်တကယ်ပင် တွေ့သွားလေသည်။ ထိုအခါကျမှ ယုံကြည်ကြတော့သည်။

ဤဖြစ်ရပ်ကို ထောက်၍ ဘာသာရေး လုပ်ကြသော သူများသည် ကျောင်းအတွက် လှူထားသော ငွေကို ကျောင်းအတွက်သာ သုံးရသည်။ အခြားမည်သည့်နေရာမှ မသုံးရပေ။ ဆွမ်းအတွက် လှူထားသော ငွေကိုလည်း ဆွမ်းအတွက်သာ သုံးရမည်။ အခြား မည်သည့်နေရာမှ မသုံးရပေ။

ကျင်းပပြီဆိုလျှင်လည်း ဓမ္မကထိဆရာတော်အတွက် လှူသော ငွေကို ဓမ္မကထိကဆရာတော်ကိုသာ တစ်ပြားမကျန် လှူရသည်။ အခြား မည်သည့်နေရာတွင်မှ မသုံးရပေ။ ထိုပြဿနာ မျိုးမှာ တရားပွဲတိုင်းလိုလို အဖြစ်များလှသဖြင့် အကျယ် ရှင်းပြချင်ပါသေးသည်။

တရားပွဲသည် ရန်ပုံငွေအတွက် ကျင်းပသည့်တရားပွဲ၊ တရားပူဇော်ဖို့ တရားနာဖို့အတွက် သက်သက် ကျင်းပသော တရားပွဲဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ယခုခေတ်တွင် ရန်ပုံငွေအတွက် ကျင်းပသော တရားပွဲများကား မရှိသလောက် ရှားပါးသွားလေပြီ။ ပိုက်ဆံရှာဖို့အတွက် တရားကို အသုံးမချသင့်ပေ။ ဇာတ်ပွဲကိုသာ အသုံးချဖို့ သင့်ပေသည်။

စာရေးသူအပါအဝင် ထေရဝါဒနည်းကျသော ဆရာတော် အများစုသည် ရန်ပုံငွေရှာဖို့ တရားပွဲဆိုလျှင် ကြွရောက်ဟောပြောခြင်း မပြုရပေ။ လှူသင့်သည်ဟု ထင်လျှင် တရားပွဲကျင်းပသော နေရာတွင် ရသမျှ ဓမ္မပူဇာများကို အကုန်ပြန်လှူပစ်ချင် လှူပစ်သည်။ မလှူသင့်ဟု ယူဆလျှင် ကား လာရောက်အလှူခံသည့်တိုင် မလှူတတ်ပေ။

ယခု တရားနာဖို့အတွက် သက်သက် ကျင်းပသော တရားပွဲများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်စရာ၊ ရှောင်စရာများကို

တင်ပြချင်ပေ၏။ ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် တရားပွဲကျင်းပသူ တိုင်း အတုယူသင့်သည့် တရားပွဲ တစ်ပွဲကို နမူနာအဖြစ် တင်ပြ မည် ဖြစ်သည်။

ဆောင်စရာတရားပွဲ

ထိုတရားပွဲမှာ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ (ဏ)ရပ်ကွက်မှ တရားပွဲ ဖြစ်သည်။ ထိုရပ်ကွက်မှ လူငယ်များသည် တရားလည်းနာ၊ စာလည်း ဖတ်သဖြင့် သာသနာပြုခြင်း အဓိပ္ပါယ်ကို သေချာသိ ကြသည်။ သာသနာဟူသည် အပေးအမဟု အဓိပ္ပါယ်ထွက် သည်။ မည်သူ့အဆုံးအမနည်းဟု ပုစ္ဆာထုတ်လိုက်သည့်အခါ “ဗုဒ္ဓအဆုံးအမ”ဟု ဖြစ်လာသည်။

ဗုဒ္ဓ၏ အဆုံးအမများသည် ဝိနည်းပိဋကတ်၊ သုတ္တန် ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့ပင် ဖြစ်၏။

ထိုတွင် ဝိနည်း ပိဋကတ်ကို အနှစ်ချုပ်လိုက်လျှင် ကိုယ်နှုတ်တို့ဖြင့် ကျူးလွန်သော ဝီတိက္ကမကိလေသာကို ပယ် သတ်သည့် သီလသာသနာကို ရသည်။ သုတ္တန်ပိဋကတ်ကို အနှစ်ချုပ်လိုက်လျှင် စိတ်ထဲ၌ ထကြွသောင်းကျန်းလာတတ် သည့် ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာကို ပယ်သတ်သည့် သမာဓိသာသနာ ကို ရသည်။ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို အနှစ်ချုပ်လိုက်လျှင် အ-

ကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှပေါ်ပေါက်လာမည့် ကိန်းအောင်းနေသည့် အနုသယကိလေသာကိုသာ ပယ်သတ်သည့် ပညာသာသနာကို ရသည်။

ထို ပညာဟူသည် ဝိပဿနာပညာနှင့် မဂ်ပညာပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ သာသနာ ဟူသည် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါပင် ဖြစ်သည်။

သာသနာပြုခြင်းဟူသည် ထိုသီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာသုံးပါးကို လူသားတွေ့ရဲ့ရင်ထဲ ရောက်အောင် ဟောကြား သင်ကြားပြသပေးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စာသင်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်ပြီး ပို့ချပေးတာ၊ ရိပ်သာများ ဖွင့်လှစ်ပြီး ဟောကြားပြသပေးတာ၊ တရားပွဲကြီးများ ဟောကြားပြသပေးတာကို “သာသနာပြုသည်” ဟု ခေါ်သည်။

ထိုသို့ သာသနာပြုခြင်း အဓိပ္ပါယ်ကို သိထားသည့် ရွှေပြည်သာမြို့၊ (၈)ရပ်ကွက်မှ လူငယ်များသည် သူတို့ရပ်ကွက်ထဲတွင် သာသနာပြု တရားပွဲကြီး တစ်ပွဲ ပြုလုပ်ချင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ်တူကိုယ်တူ လူငယ်(၂၀)ယောက်ကို “တရားပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးအဖွဲ့” ဆိုပြီး ဖွဲ့လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး သည် လက်လုပ်လက်စားများ၊ လခစားဝန်ထမ်းများ

ဖြစ်ကြသောကြောင့် ချမ်းသာသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်ကို ငါးသောင်း(၅၀၀၀)စီခန့် ရေအောင် တစ်နှစ် စုရသည်။

တစ်နှစ်ပြည့်သောအခါတစ်ယောက်လျှင် ငါးသောင်း နှုန်းဖြင့် အယောက် ၂၀-စုရာ တရားပွဲကျင်းပရန် ရန်ပုံငွေ ဆယ်သိန်း ရရှိသွားသည်။ ထိုဆယ်သိန်းကို တရားပွဲအတွက် သူတို့အချိုးကျ အသုံးပြုပုံလေးမှာ လေးသိန်းသည် အသံချဲ့ စက်၊ မီးစက်၊ မဏ္ဍပ်စသော တရားပွဲကျင်းပစရိတ်အဖြစ် အသုံးချသည်။ ကျန်ခြောက်သိန်းသည် ပင့်ထားသော ဓမ္မက ထိကသုံးပါးအတွက် မတည်ဓမ္မပူဇာအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ သူတို့အဖွဲ့က တစ်ညလျှင် ဓမ္မပူဇာ နှစ်သိန်း(၂၀၀၀၀) မတည်ပူဇော်သည်။ ပရိသတ်လှူသော ဓမ္မပူဇာငွေများကိုလည်း ရေစက်မချမီမှာ ပရိသတ်အား အရေအတွက်ကို ကြေငြာပြီး ဆရာတော်၏ ကပ္ပိယမှတစ်ဆင့် ချက်ချင်း ကပ်လှူလိုက်သည်။

လူငယ်တို့၏ လုပ်ရပ် မှန်ကန်သောကြောင့် သူတို့ တရားပွဲသည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပရိသတ်အင်အား၊ ဓမ္မပူဇာ ငွေအင်အား အများဆုံးအဖြစ် စံချိန်တင်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ထို့သို့သော လူငယ်များကို စာရေးသူက အမှတ်တရအဖြစ် စာရေးသူ၏ စာအုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးသောအခါ

ဒဿနလေးကို အမြဲထည့်ထည့် ပေးတတ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုန်းကံကြီးမားတော်မူသည်။ သဒ္ဓါတရား ကြီးမားတော်မူသည်။ ပညာဉာဏ် ကြီးမားတော်မူသည်။ ထို့အတူ ဘုန်းကံ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာကြီးမားသူများသာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာကို ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် မည့်သည့်အခက်ခဲများကို တွေ့ရတွေ့ရ သသာနာပြု တရားပွဲကြီးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ကြရမည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် တရားပွဲ မကျင်းပနိုင်တော့ဟု ဆိုလျှင် မည်သည့်အကြောင်းပင် ပြုပြင် မိမိတို့သန္တာန်တွင် ဘုန်းကံ၊ သဒ္ဓါ၊ ပညာများ မရှိတော့သောကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူသင့်သည်။

ရှောင်စရာတရားပွဲ

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရှိ ရွာတစ်ရွာမှ တရားတစ်ပွဲအကြောင်းကို တင်ပြပါဦးမည်။ ယခုတရားပွဲမျိုးကား ရှောင်ရမည့် တရားပွဲသာ ဖြစ်၏။ စာရေးသူသည် တရားပွဲလာပင့်လျှင် မဟောဖူးသေးသည့် နေရာ၊ ချောင်ကျသည့် နေရာမျိုးဆိုလျှင် ဦးစားပေးပြီး ကြွလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း ထိုမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ရွာမှ တရားပွဲ လာပင့်သောအခါ အထက်ပါ အချက်နှစ်ချက်နှင့်

ကိုက်ညီနေသောကြောင့် လက်ခံလိုက်သည်။

သူတို့သည် တရားပွဲရက်ကို လွယ်ကူစွာရသောကြောင့် အလွန်ဝမ်းသာနေကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာပင် နေရာတိုင်း ပင့်မရသည့် ဆရာတော်တစ်ပါးက ဆင်းရဲသော ခေါင်သော သူတို့ကျွန်းရွာလို နေရာမျိုးကို သုံးညတောင် ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

“ဒကာကြီးတို့ကို တရားပွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုပဲ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်”

“မှန်ပါ၊ အမိန့်ရှိပါဘုရား”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အလှူငွေ မများချင် နေပါစေ၊ ပရိသတ်တော့ များများနာစေချင်တယ်၊ ပရိသတ် များမှလည်း ဒီလို တောရွာထဲ ဦးစင်းတို့ လာဟောရကျိုး နပ်မှာ၊ ဒကာကြီးတို့ ပရိသတ်များများ တရားနာအောင် ဘယ် လိုလုပ်ကြဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

“အနီးအနားက ရွာအားလုံးကို အသံချဲ့စက်နဲ့ လိုက် ဖိတ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“အဲသလောက်နဲ့ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ပရိသတ်များ များ နာဖို့ဆိုရင် တစ်အချက်က မိမိရွာအပါအဝင် ရွာငါးရွာ ဖိတ်မယ် ဆိုရင် ယဲဒီ ရွာငါးရွာမှာ အိမ်ချေသုံးထောင် ရှိတယ်

ဆိုကြပါစို့၊ အဲဒါဆိုရင် ဖိတ်စာသုံးထောင် ရိုက်ရမယ်၊ ဖိတ်စာ ကိုလည်း တရိုတသေ သိမ်းထားချင်လောက်အောင် ကောင်း ကောင်း ရိုက်ရမယ်”။

“ဖိတ်စာထဲမှာ ဟောမယ့်ဆရာတော်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ ပါရမယ်၊ ဓမ္မကထိကဆရာတော်ရဲ့ မှတ်သားဖွယ်ရာ သြဝါဒ အဆုံးအမလေးတွေပါ ပါရမယ်၊ ဒါမှ ဖိတ်စာဖတ်လိုက်တာနဲ့ကို တရားတစ်ပုဒ် နှာပြီးသား ဖြစ်သွားမယ်၊ အဲဒီဖိတ်စာသုံး ထောင်ကို တစ်အိမ် တစ်စောင် ရောက်အောင် ဖိတ်ပေးရမယ်၊ ဒုတိယအချက်ကတော့ ဟောမယ့်ဆရာတော်ရဲ့ ဘွဲ့၊ ဟောမယ့် နေရာ၊ အချိန်တွေ ရေးထားတဲ့ သုံးပေပတ်လည်ခန့် ကြော်ငြာ စာရွက် ကြီးတွေကို ရွာတိုင်းစေ့ လူစည်ကားတဲ့နေရာမှာ ကပ် ပေးရမယ်”။

“တတိယအချက်ကတော့ တရားနာပရိသတ်တွေ အသွားအပြန် အဆင်ပြေအောင် ကြိုဆိုဖို့ စက်လှေတွေ စီစဉ်ပေးရမယ်၊ ဖိတ်စာထဲမှာလည်း ကြိုဆိုစက်လှေတွေဟာ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာက ကြိုမယ့်အကြောင်း ထည့်ရိုက် ထားရမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ တရားပွဲ မစည်ပဲကို မနေ ဘူး၊ လူတွေဆိုတာ ခက်တယ်၊ အကုသိုလ် ဖြစ်မယ့် ဇာတ်ပွဲဆို ရင်တော့ ကြိုစရာမလိုဘဲ လာကြပေမယ့် ကုသိုလ်ရမယ့် တရား

ပွဲကျတော့ ကြိုပို့ လုပ်မှပဲ လာဖြစ်ကြတယ်”။

“တပည့်တော်တို့ရွာက ဆင်းရဲတော့ ဖိတ်စာရိုက်ဖို့ တော့ အခက်အခဲရှိတယ်ဘုရား”

“ဒါဆိုရင် ဖိတ်စာသုံးထောင်ကို ဦးစင်းက လှူပူမယ်”

၂၀၀၅ ခုနှစ်ခန့်က ရိုက်တာပင် ဖိတ်စာသုံးထောင်ကို ရှစ်သောင်းခန့် ကုန်ကျသည်။ ထိုသို့ အစီစဉ်တကျ ကျင်းပသောကြောင့် ကျွန်းရွာတရားပွဲသည် သူတို့မြို့မှာ ကျင်းပသော တရားပွဲထက်ပင် ပရိသတ် များသွားသည်။ ရွာခံ အဘိုး အဘွား များကပင် အားရဝမ်းသာ ပြောကြသည်။ သူတို့ အသက် ရှစ်ဆယ်အတွင်း ရွာတွင် ဤမျှလောက် တရားနာပရိသတ်များ တာ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး - ဟူ၏။

ဦးဆောင်ကျင်းပသော ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့် လာလျှောက်သည်။ သူတို့နာမည်ကြီး ဇာတ်ပွဲ တစ်ပွဲ ငှားဖူးသည်။ ဤတရားနာပရိသတ် သုံးပုံပုံ တစ်ပုံပင် မရှိဟု ဆိုသည်။ ပရိသတ်များ များပြားသည့်အတွက် ဝမ်းသာစရာ သတင်းနှင့်အတူ ပရိသတ်လှူသော ဓမ္မပူဇော်ကို တခြား ဝေယျာဝစ္စများတွင် အသုံးပြုမည်။ ပိုသောငွေကိုမှ ဓမ္မကထိက အား လှူမည်ဟူသော စိတ်မကောင်း ဖွယ်ရာ သတင်းကလည်း

တစ်ခါတည်း ကပ်ပါလာသည်။ ပထမည ဟောသည့် ဓမ္မပူဇာ
 ငွေကို ညတွင်းချင်း မကပ်ကတည်းက သံသယတော့ဝင်မိ
 သည်။ ယခုတော့ သံသယရှိသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေလေသည်။
 စာရေးသူ စဉ်းစားရပြီ။ သူတို့ကို ခေါ် ပြောရင် ကောင်းမလား၊
 ခေါ်မပြောဘဲ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကံဆိုပြီး ပစ်ထားရရင်
 ကောင်းမလား၊ အတော်ကြာအောင် စဉ်းစားရသည်။

များသောအားဖြင့် လူတို့သည် မိမိအမှားကို
 ထောက်ပြပြီး ဆုံးမလျှင် နာခံသောလူသည် အင်မတန် ရှား
 သည်။ စိတ်ဆိုးသွားသောလူကသာ များသည်။ ပစ်ထား
 လိုက်လျှင် မိမိကိုတော့ မုန်းစရာ၊ စိတ်ဆိုးစရာ မရှိ၊ သို့သော်
 သူတို့မှာ တရားပွဲလုပ်တိုင်း ဓမ္မကထိကငွေကို ခိုးယူသုံးစွဲသော
 သူခိုးများဘဝသို့ ရောက်ကြပေတော့မည်။

ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကတော့ “သူ
 တော်ကောင်းတို့၏ အဆိုးအမကို ခံယူသင့်ကြောင်း” ယခုလို
 ဩဝါဒ ပေးထားသည်။

ဆိုးမမည့်သူ သဲလုံးအတူတူ များပါစေဟု ရှင်ရာ
 ဟုလာ နှလုံးသွင်းသည်။ သာမဏေငယ် ဆိုးမသော်
 လည်း နားထောင်မည်ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ နှလုံးသွင်း
 သည်။ အပြစ်ပြဆိုးမသူကို ရွှေအိုးပေးသူဟု ဆည်း

ကပ်ရမည်ဟု ပန်းပဲဆရာ အထုမခံသော လက်နက်သံ တိုး မဖြစ်၊ အဆုပ်ခဲ သဲရုပ်ပစ်ရခက်စားရခက်၊ ရေနက်ရာ သို့ ပြေးဝင်သောငါး ကျီးငတ်အစာ မဖြစ်၊ ဝက်သား သော်လည်း ဆီနိုင်နိုင်အချက်ခံရမှ အရသာရှိသည်။ ပတ္တမြားတွင်းထွက် မှန်သော်လည်း ကျောက်သွေးဆရာ အကာကုန်အောင် သွေးမှ အရောင်တောက်သည်။ ကျောက်ဆင်းတုသော်လည်း ကျောက်ဆစ် ဆရာထု ဆစ်နိုင်မှ အနေကဇာတင် ခံရမည်။ သဒ္ဓါ၊ ပညာ ဗဟု သုတရှိသော်လည်း အဆိုးအမကို ခံရမှ အရသာရှိ သည်။ ဂုဏ်ရောင်တောက်သည်။ မြတ်နိုးခံရသည်။ တော အရပ် ၌ မိဘကင်းသော သားသမီး ကျားစာဖြစ်သည်။ သာသ နာ၌ သြဝါဒကင်းသောရဟန်း မာရ်နတ်စာ ဖြစ်သည်။

ရှင်ရာဟုလာက နေ့စဉ် သဲများကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး “ဤသဲလုံး အရေအတွက်နှင့်အမျှ ဆုံမသော ဆရာများကို ရပါစေ”ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏။ ယခုခေတ် လူအများစုကား “ငါ့ကို ဆုံးမမည့်သူ မှန်သမျှ သဲများ ဖြစ်သွားပါစေ”ဟု ဆုတောင်း မည့် သူများဖြစ်၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ယနေ့မှ ရှင်ပြု သော ခုနနှစ်သားအရွယ် ကိုရင်လေးက ဆုံးမသည်ကိုပင် ရိုသေ စွာ နာယူကျင့်သုံးသည်။

ယခုခေတ် လူအများစုကား အသက်ခုနှစ်ဆယ် အ-
 ရွယ် အဘိုးတစ်ယောက်က လာရောက်ဆုံးမလျှင်ပင် “အလ-
 ကား၊ အသက်ကြီးပြီး အချိန်မစီးတဲ့သူကြီး” ဟု ဝေဖန်တတ်
 သူများ ဖြစ်၏။ ဆရာတော်ကြီးက အပြစ်ပြု၍ ဆုံးမသူကို
 ရွှေအိုးပေးသူဟု မှတ်သင့်ကြောင်း ဆုံးမ၏။ ယခုခေတ် လူ
 အများစုက အပြစ်ပြု၍ ဆုံးမသူကို သေနတ်ပြု၍ ဓားပြတိုက်
 သူလို သဘောထားတတ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓကလည်း ဓမ္မပဒတွင် ဟောကြားပြီးသား ရှိ၏။

“အဆုံးအမ သြဝါဒပေးသူကို မသူတော်များက မုန်း
 တီး၏။ သူတော်ကောင်းများက ချစ်မြတ်နိုး၏။”

ရဟန်းသည် ဘာသာရေးတွင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။
 ခေါင်းဆောင်သည် ခေါင်းမရှောင်သင့်။ ခေါင်းရှောင်လျှင်
 လည်း ခေါင်းဆောင်နေရာတွင် မနေသင့်ပေ။

နာနာကျင်ကျင်၊ အပြစ်မြင်တိုင်း

ဝမ်းတွင်းမသို့၊ စိတ်မတုံ့ပဲ

ကျိုးလိုစိတ်က၊ ဆုံးမတတ်မှု၊

ဆရာဟူလော့။ ။

မဃဒေဝ လင်္ကာလေးပိုဒ်လေးကိုလည်း တရေးရေး
 မြင်ယောင်နေသည်။ ဆရာသည် “အမုန်းခံ၍ ချစ်သော

ဆရာ”။ “အမုန်းခံ၍မချစ်သောဆရာ”ဟု နှစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုဆရာနှစ်ဦးလုံးကို စာသင်သားဘဝတွင် တွေ့ဖူး၏။ ပထမစာချ ဆရာတော်သည် တပည့်များကို အမုန်းခံပြီး ချစ်သည်။ သူစာချချိန်တွင် အိပ်ငိုက်နေလျှင် ခေါင်းခေါက်ပြီး သတိပေးတတ်သည်။ ဒုတိယမြောက် နာနာကျင်ကျင်ကြီး ဖြစ်အောင်ကား တစ်ခါမှ မရိုက်ပါ။

စာချချိန်အမိ ရောက်မလာသော တပည့်များကို အိပ်ခန်းထဲအထိ ကိုယ်တိုင် လိုက်ခေါ်သည်။ အတော်အတန် နေမကောင်းတာလောက်ဆိုလျှင် စောင်ခြုံပြီး သူစာချသည်ကို ဘေးနားက နားထောင်နေရသည်။ စာနောက်ကျသွားမှာ စိုးရိမ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တကယ်ကို မချိမဆန့်ဖျားနာနေတာမှန်လျှင် သူကိုယ်တိုင် စိုက်ထားသည့် ဆေးခါးကြီးပင်မှ ဆေးရွက်များကို လာတိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှာပင် ဝါးစားပြီး မျိုချခိုင်းသည်။ ထိုဆေးခါးကြီးရွက်မှာ မည်မျှ ခါးသနည်းဆိုလျှင် ညကဝါးစားထားလျှင် မနက်အထိ ခါးတုန်းရှိသေးသည်။

စာမကျက်ချင်၍ ဟန်ဆောင်ဖျားကြသော စာသင်သားများသည် ထိုဆေးခါးကြီးရွက် တိုက်မည်ဟု ဆိုသည်နှင့် ချက်ချင်း နေကောင်းသွားတတ်ကြသည်။ ထိုဆရာတော်ကား

မန္တလေးတိုင်း၊ မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ သာသနာ့မူလိ
ကာရာမ ကျောင်း သစ်ကျောင်း ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ပဓာန
နာယကဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တနန္ဒောဘာသပင် ဖြစ်၏။

နောက်စာချဆရာတော်တစ်ပါးကား သူစာချနေလျှင်
တပည့်များ စိတ်မဝင်စားလဲ ဂရုမစိုက်၊ အိပ်ငိုက်နေလည်း
ဘာမှ မပြောပေ။ သူ့စာသူချပြီး အချိန်စေ့သည်နှင့် ထသွား
တော့သည်။ သူချသော စာဝါ လာမတက်လည်း မေးမြန်းစုံစမ်း
ခြင်း မရှိပေ။ ဤဆရာမျိုးကား တပည့်များကို အမုန်းခံပြီး
မချစ်သော ဆရာသာ ဖြစ်၏။

အသိဉာဏ်နည်းပါးစဉ်အချိန်က ပထမဆရာကို မုန်း
သည်။ ဒုတိယဆရာကို ချစ်သည်။ အသိဉာဏ် ကြီးမား
လာသော အချိန်တွင်ကား ပထမဆရာသည်သာ တပည့်တို့၏
အမုန်းကို ခံယူပြီး တကယ်ချစ်သော ဆရာပါလားဟု ပိုင်းခြား
ပြီး သိသွားသည်။ ထိုအခါကျမှ ပထမဆရာကို လေးစား ကြည်
ညိုရကောင်းမှန်း သိသွားသည်။ ဒုတိယဆရာကား တပည့်တို့၏
အမုန်းကို ခံယူပြီး မချစ်ရဲသော ဆရာပါလားဟု နားလည်
သွားသည်။ ငါကား အမုန်းခံချစ်သော ဆရာ့နေရာတွင်
နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီး တရာပွဲကျင်းပရေး အကျိုး
ဆောင် တစ်ဖွဲ့လုံးကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူတို့အဖွဲ့ စုံသည်

နှင့် ဖော်ပြပါ သြဝါဒကို ပေးလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးတို့ကို ဆုံးမသြဝါဒ မပေးမီ စကား တစ်ခွန်း ပလ္လင်ခံထားချင်ပါတယ်။ ဦးဇင်း ဒီစကားကို ပြော တယ်ဆိုတာ ငွေမက်လို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခု ပြောမယ့် စကားက ငွေနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါပဲ။ ငွေမက်တဲ့ ဘုန်းကြီး ဆိုရင် ဒကာကြီးတို့ တောရွာလေးတွေကို လာဟော မနေပါဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာချည်း ဟောနေမှာပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဦးဇင်းတရားပွဲကို လုပ်ငွေနေကြတာပဲ”။

“ဦးဇင်းသာ ဟောမယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါက် ဟောလို့ရပါ တယ်။ ရန်ကုန်မှာ ဟောတဲ့ ဓမ္မပူဇာငွေဟာ တစ်ညမှာ အနည်း ဆုံး ငါးသိန်းနဲ့အထက်မှာ ရှိပါတယ်။ အချို့နေရာတွေဆိုရင် တစ်ည တည်းနဲ့ သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ထိ ရတဲ့ နေရာတွေတောင် ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို နေရာတွေကို မဟောဘဲ ဒကာကြီးတို့ တော ရွာမှာ လာဟောတယ်ဆိုကတည်းက ငွေကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ စေတနာ မေတ္တာကြောင့် ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်”

မှတ်ချက်။ ။ ယခုဆိုလျှင် စာရေးသူကို သြစတေးလျ နိုင်ငံ ကလည်း ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြွပေးဖို့ ပင့်နေ သည်။ အမေရိကန်၊ ကနေဒါ၊ တရုတ်တိုင်ပေ နိုင်ငံတို့ကလည်း ပင့်နေသည်။ စာရေးသူ မကြ

နိုင်ပါ။ မကြာနိုင်ခြင်း အကြောင်းကိုလည်း ပင့်
လျှောက်သူများ နားလည်အောင် ရှင်းပြလိုက်
ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် စာရေးသူတို့ ဟောသော တရားကို
နာခွင့် မရသေးသော တောသူ၊ တောင်သားတွေ အများကြီး
ကျန်သေးသည်။ မြန်မာပြည်တွင် ကျေးရွာပေါင်း နှစ်သောင်း
မကရှိရာ စာရေးသူတို့ တစ်သက်လုံး ဟောလည်း နှံ့စပ်ရန်
မလွယ်ကူပေ။ ဓမ္မပူဇာငွေအနေနှင့် ကြည့်လျှင် နိုင်ငံခြား သွား
ဟောလျှင် မြန်မာပြည်မှာထက် မြတ်ရပါသည်။

တရားနာ ပရိသတ်အရေအတွက်၊ တရားပွဲအရေ
အတွက် အနေနှင့် ချိန်ကြည့်လျှင် စာရေးသူတို့ ရှုံးပါသည်။
စာရေးသူသည် ဓမ္မပူဇာငွေကို အဓိကမထား ပရိသတ်ကို
အဓိကထားသောကြောင့် နိုင်ငံခြား သွားဟောလျှင် စာရေးသူ
ရှုံးပါသည်။ ရှုံးပုံကို ရှင်းပြပါအံ့။ နိုင်ငံခြားတွင် တရားပွဲသည်
တပါတ်တွင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်သာ ရှိသည်။

ပရိသတ်အနေနှင့် ကြည့်လျှင် တစ်ရာ၊ တစ်ရာ့ငါး
ဆယ်၊ အများဆုံး နှစ်ရာခန့်သာ ရှိသည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြား
သား ဘာသာခြားများက စိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်။ ကိုယ့်
မြန်မာချင်းသာ ဟောရခြင်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား ဘာသာ

ခြား တစ်ယောက်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာအောင် ဟောနိုင်သော ဘုန်းကြီးလည်း အင်မတန် ရှားပါသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံခြားသို့ ကြွသော ဘုန်းကြီးတိုင်းကို အထင်ကြီးစရာ မရှိပါ။ တချို့ဘုန်းကြီးများသည် အဆက် အသွယ်ကြောင့် ပင့်လို့သာ ကြွသွားရသည်။ တရားကို မြန်မာ ချင်းပင် စိတ်ဝင်စားအောင် နားလည်အောင် ဟောနိုင်စွမ်း မရှိပေ။ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာများ အိမ်တွင် ဆွမ်းလှည့်စားပြီး နိုင်ငံခြားသာသနာပြု အမည်ခံနေသော ဘုန်းကြီးအချို့လည်း ရှိသည်။

မြန်မာပြည်တွင် တစ်ညတည်းနှင့် ပရိသတ် နှစ်သောင်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် နှစ်သောင်းအထက်ရှိသော တရားပွဲအချို့ကို မှတ်တမ်းအဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ မော်လမြိုင်၊ ချောင်းဆုံ၊ သံဖြူဇရပ်၊ ပဲခူး-စိန်များမိသားစု၊ ရေနံချောင်း၊ အောင်လံ၊ တွံတေးမြို့၊ မြိတ်မြို့၊ မကွေး၊ မင်းဘူး၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဘုရား။

“ဒကာကြီးတို့ ဓမ္မကထိကကို လှူတဲ့ ဓမ္မပူဇာငွေတွေ ကို တခြားနေရာတွေမှာ သုံးစွဲဖို့ စီစဉ်နေကြ တယ်ဆိုတာ ဟုတ် သလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ကိုယ်ကျိုး

အတွက် မဟုတ်ပါ။ တရားပွဲ အကြို၊ အပို့စရိတ်အတွက် လိုအပ် တဲ့နေရာမှာ သုံးမှာပါဘုရား”

“တရားနာပရိသတ်က ဓမ္မကထိကကို ရည်စူးပြီး တော့ လှူတာ၊ ဒကာကြီးတို့ တရားပွဲဝေယျာဝစ္စ အတွက်လှူ တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဓမ္မပူဇာငွေကို ဓမ္မကထိကဆရာ တော်ကို အကုန်လှူရတယ်။ တခြား ဘယ်နေရာအတွက်မှ မသုံးကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက်ပဲ ယူယူ၊ တခြား ဝေယျာ ဝစ္စ အတွက်ပဲ ယူယူ၊ ဓမ္မကထိက ငွေထဲက နှိုက်ယူလိုက်တာနဲ့ ခိုးမှုကံက မြောက်သွားတယ်”

“ဒကာကြီးတို့ဟာ ကိုယ့်စီးပွားရေး ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ အချိန် တုန်းက သူတော်ကောင်းတွေ ဖြစ်နေပြီး၊ ဘာသာရေးပွဲ လုပ်ခါမှ သူခိုးတွေ ဖြစ်သွားရတာ အင်မတန်မှ နစ်နာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီတရားပွဲဖြစ်အောင် ဒကာကြီးတို့ကို ဘယ်သူကမှ ရိုက်နှက်ပြီးတော့ ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်စေတနာနဲ့ ကိုယ် လုပ်နေကြတာ၊ ဒီတော့ တရားပွဲ မလုပ်ခင် အစောကြီးက တည်းက ကြိုပြီး ရံပုံငွေ ရှာထားရတယ်။ ရံပုံငွေ မပြည့်မစုံ သေးရင် တရားပွဲ မလုပ်နဲ့ဦးပေါ့၊ ရံပုံငွေ ပြည့်စုံတဲ့ နေ့မှာ လုပ်ကြပေါ့၊ အခုတော့ ဘုန်းကြီးကို လှူတဲ့ဓမ္မပူဇာငွေတွေကို အပိုင်သိမ်းပြီး လိုတဲ့ နေရာ လျှောက် သုံးမယ်ဆိုရင် ဘုန်းကြီး

ငှားပြီး တရားကို ရောင်းစားနေသလို ဖြစ်တာပေါ့၊ ပိုက်ဆံရအောင် ဇာတ်ပွဲရုံ သွင်းတာနဲ့ ဘာမှ မထူးတော့ပါဘူး”

သူတို့မျက်နှာတွင် မကျေနပ်သော အမူအရာကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာ အပျက်ပျက်နှင့် ဦးချပြီး ပြန်သွားကြသည်။ စာရေးသူ အချိန်မီ ဆုံးမလိုက်သောကြောင့် သူတို့သည် ဓမ္မပူဇာငွေများကို မသုံးဖြစ်ကြတော့ပေ။ သုံးညပြီးသောအခါ တစ်ညစီရသောငွေ၊ စုပေါင်း ရသောငွေများကို ပရိသတ်များအား တိကျစွာ ကြေငြာပြီး စာရေးသူ၏ ကပ္ပိယအား လွှဲအပ်ပါသည်။

သုံးညပေါင်း အလှူငွေ ငါးသိန်းငါးသောင်းကျော် ရရှိသည်။ ထိုငွေများအနက် ငါးသောင်းကျော်ကို ထိုရွာကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး မျက်စိခွဲစိတ်ခအဖြစ် လှူဒါန်းလိုက်သည်။ သူတို့ရွာကျောင်းတွင် စုပေါင်းဓမ္မာရုံကြီး ဆောက်လျက် ရှိသည်။ သူတို့ရွာတွင် ဆင်းရဲသားများသဖြင့် များများစားစား လှူနိုင်မည့်သူ မရှိ။ ထို့ကြောင့် နိုင်ငံတကာအဖွဲ့အစည်းတစ်ခုဖြစ်သော ယူအမ်တီဘီမှ ငွေဆယ်သိန်း ချေးပြီး ဆောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်လကို နှစ်သောင်းခွဲခန့် ပြန်သွင်းရသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုနှစ်သောင်းခွဲငွေရအောင် ရွာထဲတွင် လစဉ် လိုက်

ကောက်ရသည်။ ထိုအကြောင်းကို စုံစမ်းထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန် ငွေငါးသိန်းကို ဓမ္မာရုံအတွက် တင်ရှိနေသော အကြွေးကို ဆပ်ပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် နှစ်ညဟောပေး သောအခါတွင်လည်း ငါးသိန်းကျော်ပင်ရသည်။

ဒုတိယနှစ်ရသော ငါးသိန်းကျော်ကို ဆပ်ပေးလိုက် သော အခါတွင် တစ်ရွာလုံးအပေါ်တွင် တင်နေသော အကြွေး ကြီး ကျေသွားလေတော့သည်။ သူတို့ ရွာတွင် နှစ်ကြိမ်တရား ဟော ကြွလာရာ နှစ်ကြိမ်လုံး တစ်ပြားမှ ယူမသွားဘဲ အကြွေး ဆပ်ပေးခဲ့သဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ပြီး ငိုကြွေး ကြသည်။ ဝမ်းသာသည်က သူတို့ မဆပ်နိုင်သည့် အကြွေးကြီး ကျေသွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းသည်က သူတို့ တောရွာလေးသို့ မေတ္တာရှေ့ထားကာ ကြွလာသော ဆရာတော် ကို ဘာမှ မလှူနိုင်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဆုံးမဩဝါဒပေးစဉ်က စိတ်ဆိုးသွားကြသော တရား ပွဲ အကျိုးဆောင်များလည်း သူတို့စိတ်ထဲ ပြစ်မှားထားသမျှ ကြေပျောက်စေရန် လာရောက်ကန်တော့ တောင်းပန်ကြသည်။ ဘာသာ၊ သာသနာအကျိုးကို ဆောင်ရွက်ကြသူများ အားလုံး ၉၂-ကမ္ဘာ ငိုကြွေးရခြင်း ဘေးမှ လွတ်ကင်းကြပါစေ။

ဇာတတ်လျက် မိမိကိုယ်ကို မဆိုးမလျှင် ထိုစာ ၄၃

ရိက္ခာတည်း။ လာဘ်ပေါလျက် သီတင်းသုံးဖော် မချီး
 မြောက်လျှင် ထိုလာဘ် ပြိတ္တာရိက္ခာတည်း။ စစ်သူရဲသည်
 မင်းရိက္ခာ စား၍ မင်းရန်သူကို နှိမ်သည်။ ကိုယ်တွင်း
 ရန်သူကိုကား မနှိမ်နိုင်။ ရဟန်းသည် ဘုရားရိက္ခာ စား၍
 ကိုယ်တွင်း ရန်သူကို နှိမ်သည်။ လင်းတသည် ကောင်း
 ကင်ပျံလျက် ခွေးကောင်ပုတ် မက်၍ မြေ၌ ကျော့ကွင်း
 မိသည်။ ငါးသည် ရေနက်ရာ နေလျက် တီကောင်မက်၍
 ရေတိမ်၌ ငါးများချိပ် မိသည်။ ရဟန်းသည် သာသနာ၌
 နေလျက် လောဘအာမိသ မက်၍ မာရ်နတ်လက်တွင်း
 ၌ ညွတ်ကွင်းမိသည်။ သရက်ပင်လည်း အသီးကြွယ်လျှင်
 ကိုင်းပဲ့တတ်သည်။ သီလကြီးဆုံး သမာဓိခွထောက်ပြု
 ရမည်။ ဘုရားရှင်သည် မြင်းမိုရ်တောင်ကို သမုဒ္ဒရာရေမှ
 ထုတ်နိုင်၏။ မသူတော်ကို ဒုစရိုက်မှ မထုတ်နိုင်။

အမြဲမရှိသော ဤကိုယ်ဖြင့် မြဲသော နိဗ္ဗာန်ကို မလဲ
 နိုင်ပြီလော။

(ပထမရွှေကျင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး)

အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စေမည် ကျင့်စဉ်

မစွန့်လွှတ်တဲ့သူဟာ ဘယ်သောအခါမှ
 အထွတ် အထိပ်သို့ မရောက်နိုင်ဘူးဆိုတာ ငါ့တပည့်

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)၊

တို့ မှတ်ထားကြ။ မိမိခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သက်သာမှုကို
သူတစ်ပါးအတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်ရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်
ပစ္စည်းကိုလည်း သူတစ်ပါးတို့အတွက် စွန့်လွှတ်နိုင်
ရမယ်။ ငါကတော့ အသီးတွေဝေနေတဲ့ သစ်ပင်ကြီး
လို စွမ်းနိုင်သမျှ ကျင့် မယ်။

(သီတဂူအရှင်ဉာဏိဿရ)

* * *

မေတ္တာရှင်(ရွှေပြည်သာ)

